

Ш И Ш А Н И
Ј Е Ж

Број 2884 Година 66. Београд, мај 2000. Цена 19,90 динара

"СЕЧЕМО УШИ
КРПИМО ДУПЕ"

ВИЋЕНТИЈЕ ВАН ГЛОГ

Илустрација: Дарко ДРЉЕВИЋ

DUNAV GRUPA
DUNAV OSIGURANJE

PRIJATELJ OSTAJE PRIJATELJ

ИЗБОРИ 2000.

ЈЕСТЕ ЛИ ЗА ОВО?

ИЛИ ЗА ОНО?

ЖИВОТ НА

Момо КАПОР

Јутрос сам прочитао у новинама да је живот поскупео за десет одсто.

Кад сам се ја родио, господине мој, живот је био врло јефтин. Говорило се: „Шта је данас живот? Ништа! Данас јеси - сутра ниси...”

После живот поче да поскупљује. Био је све скупљи и скупљи, док није сасвим поскупео. Истина није ни то добро. Моја бака, покој јој души, имала је обичај да каже: „Толико је живот поскупео да се више не исплати живети!”

И тако, кад добих овај свој животић, господине мој, нисам га честито ни загледао. Поклоњеном коњу у зубе не завируј! Али, кад смо већ код зуба, било би паметније да сам их боље прегледао; најпре они почеше да се кваре, за њима оде коса, а за косом и оно остало...

Све у свему, с обзиром да ми је поклоњен, са мојим животом сам на чистом добитку! Ако зашкрипи, могу га увек продати по оној цени по којој сам га и добио, свеједно што је полован, генерално оправљен и што је већ прешао шездесет и три. Пошто купио, по толико и продао! Све остало је чист ћар, богами! Сво ово ленчарење, сви они медени месеци, прославе и излежавања.

Буде ли здравља па

сачекам још коју годиницу, моћи ћу га скупо продати. Не треба само бити нервозна па одмах продавати. Треба сачекати да цене животу још више скоче. Рецимо, са садашњих десет одсто на четрдесет и пет! Тада продај - не чувај ствар у кући! То би се већ исплатило. А не као неки, нестрпљиви - продали се већ на самом почетку! Колико пута само човек чује у кафани како говоре за неког да је будала што се продао за тако мале паре! А да је само мало сачекао...

Да је само мало сачекао, могао је три пута скупље продати свој живот, богами. Већ данас је скупљи за десет одсто, а сутра - ко зна колико ће сутра коштати? Ствар је изгледа у томе, господине мој, што многи сами нису знали колико вреде. То вам је као и са плацевима. Имаш, на пример, плац покрај реке, мочваран, никакав, па ти га неко купи будзашто, а ти га продаш само да се ослободиш беде. Кад сутра имаш шта и да видиш! Ваш онуда преко твог плаца прешао нови пут или изградили насеље. Ствар је, дакле, у томе што су други знали колико вреде, а они, продани, нису. Па су их ти други прешли. Покуповали ђутуре, у пола цене. Неке су, да извинете, куповали на комплете, све у тимовима или редакцијама, а друге -

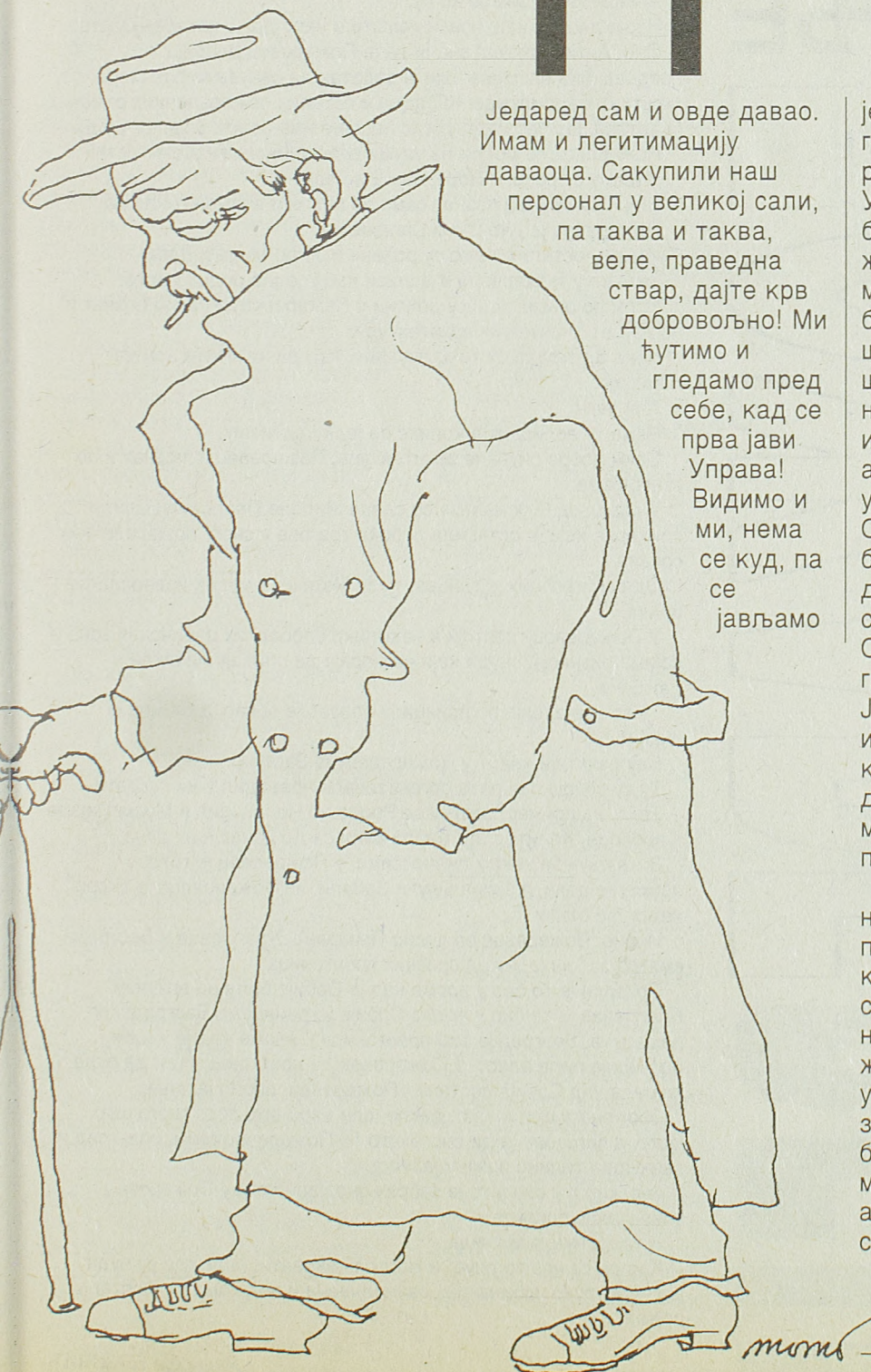
распарено, за једноипособне станчиће, стипендијце или запослење за жену.

Сад, поставља се питање, господине мој, ко би у ствари могао мене да купи? К коме заправо треба мој живот? Ко зна? Никад вам се то не зна. Колико је само генерала без војске, политичара без партије, колико шефова без чиновника; мало ли је министара без портфеља, амбасадора на располагању, говорника без слушалаца? Богтепита! Па и позоришта, господине мој, кукају на кризу публике. Ако ништа друго, могао бих ја да им будем публика, свашта бих могао, скуп је људски живот, свугде треба људи!

Или, господине мој, узмите само оне што, да извинете, продају унапред свој костур медицинском факултету, а лобању посебно, антро... како оно? Антрополошком институту! Да се уче деца!

И ја сам продао крв ономаде, кад ме ухвати беспарица у Италији. Пола литра - педесет хиљада лира плус доручак! И то какав доручак, господине мој! Не као кад се код нас даје добровољно, па после жваћеш ону саламу, а она као ѓон, о маргарину и да не говоримо: жут и ужегао. Доручак италијански, прсте да одгризеш! Бифтек, па још крвав! Прима!

ПРОДАЈУ

Једаред сам и овде давао. Имам и легитимацију даваоца. Сакупили наш персонал у великој сали, па таква и таква, веле, праведна ствар, дајте крв добровољно! Ми ћутимо и гледамо пред себе, кад се прва јави Управа! Видимо и ми, нема се куд, па се јављамо

један по један. Кад тамо, господине мој, где се заврћу рукави, пита доктор нашу Управу од чега је, дакле, боловала? Директор од жутице, зна се. Не примише му крв. Помоћници срчани болесници, а секретари шећераши: болују од шећерне! Те тако, дакле, њима не дозволише да искрваре за праведну ствар, а нама, здравима, богами, узеше по пола литре. Сутрадан ми тетурамо онако бледи по ходинцима. Један другог придржава да се не скљока, а Управи ништа! Седи у бифеу и крка јагњеће главе, све им пуца иза ушију. Још се хвале како би искрварили до последње капи за праведну ствар, а не дали само по пола литре, као ми, персонал. Дали би све до последње капи, али - наше!

И тако, господине мој, све нешто мислим боље је још не продавати, сачекати... Што касније продаш живот, више се бадава наживиш! Никад није касно за продају. Јер, са животом се може свашта учинити: може се употребити за изградњу демократије и бољих међуљудских односа, можеш га сагорети на послу, а може се и животарити са својим животом. Ко што воли, нек изволи! Ја знам шта ћу са овим мојим. Е, није него! Зини да ти кажем!

Цртеж: Момо КАПОР

СТИЗАЊЕ

У ПОЖАРЕВЦУ

У

У питомој долини Стига, лежи мирна и у сваком погледу узорна варош Пожаревац.

Са својих икс мештана мушког и исплилон мештанки женског пола, уредно пријављених и са уверењем о сталном месту боравка, сам је себи довољан, па се на сваки долазак са стране у овај град, не гледа нимало благонаклоно.

Кад неко то и покуша, зачује се чувена сентенција:

-Канибал, Антић портал!

То у преводу на српски значи да су на граници пожаревачког атара примећени ђудождери из опозиције, који чине све да сатру наше људе.

А наши људи зна се ко су.

Наши људи и наш човек уопште и капу држе нахерену улево.

Оно "Антић портал" значи да је Пожаревац двориште председника општине чији је задатак да сачува миран сан мештана Бамбиленда, КП дома и осталих пожаревачких отмених квартава, јер ово надљудско насеље има веома опасног газду.

Пожаревац се могу и на улици срести многе знаменитости.

У њему су рођени Пера, Мика и Лаза.

Није Пожаревац познат само по мушким знаменитостима.

Пожаревац је дао и низ Српкиња.

Између осталих, тамо су рођене и Јела, Мица и Дара.

Зато се у Пожаревац и долази као у једно родно место.

Осим по онима који су рођени у Пожаревацу, град је познат и по изузетно очуваној архитектури.

Неке од зграда су тако очуване, као да их штити армија полиције.

Али, не.

Нема ту полицајаца колико за једну дивизију.

Осим добро очуване архитектуре, Пожаревац је познат и по галеријама.

У једној од њих налазе се слике Милене Павловић Барили, сликарке која је оставила дубоке трагове у снегу пожаревачких сокака.

Од религиозних установа, ту су Мадона и месна православна црква.

У Пожаревацу постоји и неколико слободних царинских зона у којима бизнисују људи који не морају да плаћају никакве дажбине.

Ту се све одвија по принципу - посао је посао, а бизнис је бизнис.

Најпознатији квартал у Пожаревацу је Забела.

Ту су се још пре рата организовали преводилачки сусрети.

Тако, на пример, сретну се Родољуб Чолаковић и Моша Пијаде и преводе "Капитал" од Карла Маркса до данашњих дана.

Захваљујући неким личностима, у Пожаревац је готово немогуће доћи, а захваљујући Забели, из Пожареваца је скоро немогуће отићи.

Иначе, Пожаревац се после Призрена, Крагујевца и Београда сматра за још једну од српских престоница.

Призрен је то био у време кад је Србија била на врхунцу, Крагујевац је то био у време Србије у границама Београдског пашалука, Београд је био престоница у време кад је у њему опозиција била власт, а Пожаревац ће престоница тек да буде, и то онда кад Србија постане - Пожаревац, около јасење.

Због онога што је био, дакле, али нарочито због онога што јесте, а поготово ради онога што ће Пожаревац бити, овај град и заокупља толико пажњу јавности.

Јер, као и у све што је забрањено, јавност и у Пожаревац упире своје погледе.

А тамо, чудна ми чуда.

Као да се нешто друго и могло очекивати, овде где су чуда једна потпуно уобичајена, свакодневна и већ помало учестала појава.

ЗАБРАЊЕНИ ГРАД

Господин Л, сувласник једних олдтајмер мокалина број 42 и нешто акција у домаћој фирми која се бави производњом и препродајом иностране робе непознатог порекла, прелистава извештај који је управо пристигао.

Као земљопоседник и водећа фигура у земљи појединаца из које и најмања група грађана покушава да побегне главом без обзира, господин Л. је немоћно слегао раменима.

Његов покрет је пропратило бесомучно севање муња и блицева, громогласни аплаузи очевидаца, громови и пар детонација из оближњих кафића.

-Браво, газда! - узвикнуо је слуга му послани - Сада Вас ниједан суд историје не може осудити за нечињење. Ви сте с правом мером реаговали на извештај!

-Немаш ти појма... - прогунђа господин Л и ућутка свог посланикога је до скоро звао „сине“, а који је њега до недавно звао „тата“.

И то само зато што су били отац и син.

А потом су редифинисали односе у интересу боље комуникације са незнатним остатком света иза зидина „Забрањеног града“, који, у својој заосталости, још увек осуђује сваки облик родоскрнављења.

Све се то догодило непосредно након што је госпођа Л, супруга и мајка опрала руке и ноге од обојице, мада неки тврде да се није зауставила само на томе већ је недозвољеном дозом хипермангана испрала и уста, а богами било је и неубичајеног заплакивања.

Да све те гласине нису без основа, потврђују и изјаве Мисис Антациабл које ни један стенограф није у стању да похвата, док се од њих црвени небо над поседом који све више постаје земљом нам излазећег „Далеко је Сунце“.

-Сунце ли јој њено! - неиздржа господин Л, очигледно згрожен

прочитаним, да случајни посматрачи из ДеБе-а ово схватише као званичну изјаву за штампу, и као такву је уз пратњу голоручких специјалаца проследише до највише инстанце.

На потезу су били другови са више инстанце, који су знали да се од њих очекује уобичајена реакција: оштра и сурова; која је њихово другарство одржавала на нивоу безбедном од сваког облика госпоштине.

Дакле, група са више инстанце, позната и под легалним називом „Лабрадор гонич“, као и по томе што им ниједан лабрадор у Забрањеном граду још није утекао, а која је деловала из сенке околних кафана, трагом изјаве дана: „Сунце ли јој њено!“, донесе мудру одлуку да догађај обелодани у сутрашњем издању свих гласила.

Недалеко од града, друштвено политичког тренутка, времена и остварности, свитало је свакодневно... јутра су мирисала на пулопке... цвркутале су птице... зујале пчеле... људи су орни одлазили на посао, за шта су чак добијали и надокнаду у новцу... али то је за свакодневницу овог града небитно, јер се дешавало у оно мало остатка света.

Баш оном који нам завиди и који нас мрзи.

А мрзе нас сви до једнога. А и тај један није нам наклоњен.

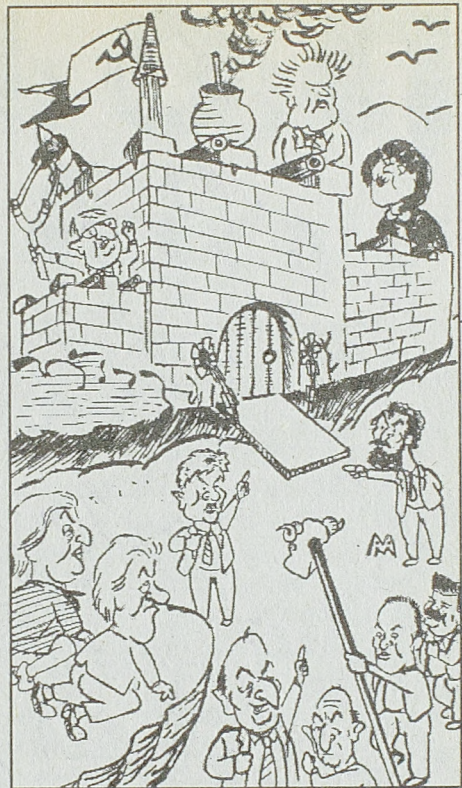
И за њега једнога треба имати разумевања. Јер, није лако бити лидер остатка света. Света ситих и равнодушних људи. Људи без осећаја за изјаве лидера.

Није лако живети у свету у којем се чак и лабрадори крећу слободно.

У свету у коме, тога јутра, нису изашле дневне новине са великим насловом на првим странама.;

„У забрањеном граду, сутра ће време бити сунчано и топло!“

Буква
(име познато редакцији)

Карикатура:
Мића МИЛОРАДОВИЋ

Љуба ЈАНКОВИЋ

ПОРТРЕТ ЗА НАШУ СКИЦУ

Карикатура: Дарко ДРЉЕВИЋ

Милован ВРЖИНА

8

Број 2884

Ми живимо на ушћу двеју река испод Авале, где се, у ствари, једна река улива у другу.

Код нас се подземље испело на површину, а врх нам живи у подземљу!

У нашој земљи два добра никад не иду заједно, јер је сумњиво окупљање строго забрањено.

Наши најпознатији политичари свуда су добродошли, изузев код нас и у иностранству.

Ми смо народ који све може да уради, како себи тако и осталим својим пријатељима и рођацима, али га мрзи. А кад нас нешто, или неко, мрзи, тај је надрљао!

Многи се народи још нису били ни родили кад смо ми били већ старији људи, кад смо јели кашиком и виљушком... Додуше, и данас има појединаца који се код нас користе тим старим, готово заборављеним прибором, али неће ни они дуго... И њима ћемо ускоро доакати!

Кад ми кренемо да правимо Велику Србију, онда од идеје до реализације изгубимо више него што бисмо добили да уопште нисмо ни кретали да је правимо.

Ми смо пет векова били под Турцима, готово обесправљени, а данас - Турци имају сва могућа права!

Код нас нема политике двоструких стандарда, а кад је стандард у питању ту је све - дупло голо!

Ми никад нисмо успели да поделимо другима онолико - колико смо успели да поделимо себе!

Наша народна власт има везе са народом још једино преко пресечених врпци...

Кад код нас реши да победи разум, то значи

да морају сви да изгубе!

О нама се у свету полако мења слика, али им и даље у извештајима са ових простора смета - тон!

Наша полиција је најшколованија, мада још увек има појединаца који хватају на снагу.

За наше судство чињенице уопште нису важне. Оне се чак и не појављују у судским процесима.

За многе земље Европе, па и света, ми смо једна од најинтересантнијих земаља... Зато нас и обилазе! Додуше, у великом луку, али нас ипак обилазе.

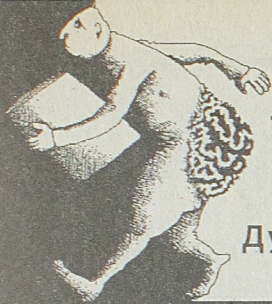
Код нас је стање неиздрживо, али се некако ипак издржава, за разлику од благостања у другим земљама које се, очигледно, не може издржати, па њихови представници долазе код нас под пуном ратном спремом, изговарајући се чланством у неким мировним мисијама.

Наши људи слободно могу да путују, под условом да нису пошли у иностранство, на неки митинг, на Косово, у Црну Гору, у Пожаревац, или на нека друга места, јер су то наше светиње, а у посете светињама се иде организовано, преко синдиката.

Ми знамо да живимо у најлепшој и најслободнијој земљи на свету, а ко у то не верује, или не гледа Дневник, или је време да посети свог психијатра.

Онда ће прогледати, и све ће му бити јасно. Видеће да вредимо бар за двојицу...

Признаће да смо ми у праву. А кад смо ми у праву, не може нам нико ништа.

Живети свој

Душко М. ПЕТРОВИЋ

ЖИВОТ

У свакој нормалној држави на власт се долази победом на изборима.

У нашој држави би се на власт могло доћи и победом на изборима, али се углавном долази: или победом на изборима лица и ствари која у одређеном периоду уживају наклоност апсолутних политичких субјеката данас и овде, или победом у фракцијској борби у оквиру коалиције, странке или партије на власти, или победом у револверашком обрачуну криминогених субјеката као непосредних извршилаца владајуће политичке воље, или на неки други сличан начин који афирмише нашу демократичност и политички плурализам.

У свакој нормалној држави власт је смењива, што је уредно регулисано уставом и законима, а питање је части да сваки политичар обавезно поднесе оставку ако нешто крупније забрља, при чему нису ретки случајеви да онај ко жешће изневери своје бираче - дигне руку на се.

У нашој држави власт је смењива: или што је то неуредно регулисано уставом и законима, или што се изгуби на ванредним изборима лица и ствари која у одређеном периоду уживају наклоност апсолутних политичких субјеката данас и овде, или што се изгуби важна битка у фракцијској борби у оквиру коалиције, странке или партије на власти, или што се страда у револверашком обрачуну криминогених субјеката као непосредних извршилаца владајуће политичке воље, а питање је части да сваки политичар обавезно поднесе оставку ако нешто крупније забрља неко од његових претпостављених у тој истој власти, у странци, у партији или у групи криминогених субјеката као непосредних извршилаца владајуће политичке воље, при чему нису ретки случајеви да онај ко жешће изневери своје бираче - дигне руку на народ.

У свакој нормалној држави политички разлози за оставку, за смену или за дизање руке на се - нису и не могу бити изван права и обавеза политичке функције на коју је неко изабран, чиме се чува приватност, лична и грађанска слобода сваког грађанина, па и оног који је доласком на власт постао јавна личност, али тиме није престао да буде породичан човек, који има пуно право да све своје породичне проблеме решава на свој начин, да се дружи и пријатељује с ким и како хоће...

У нашој држави политички разлози за оставку, за смену или за дизање руке на се - јесу и могу бити само ван оквира права и обавеза политичке функције, јер онај ко се дочепало власти јесте постао јавна личност, али тиме није престао да буде и породичан човек, па, дакле, има право да брине о својој фамилији и пријатељима, да их запошљава и распоређује на функције и положаје и да, чувајући своју приватност, личну и грађанску слободу, као што је чувају и грађани

му установе, институције, земље и градове, да улази у ратове у којима не учествује, и да у њима побеђује и онда с правом додељује заслужена ордења и колајне онима са којима се дружи и пријатељује и који, као и он, верују да ништа што се на власти учини не може бити разлог за оставку (кукавичко повлачење) или за смену (афераштво и изазивање нереда у савршеном поретку), али да указивање на такво нешто може да буде разлог за дизање руке на народ, као што је то код нас већ толико пута и било.

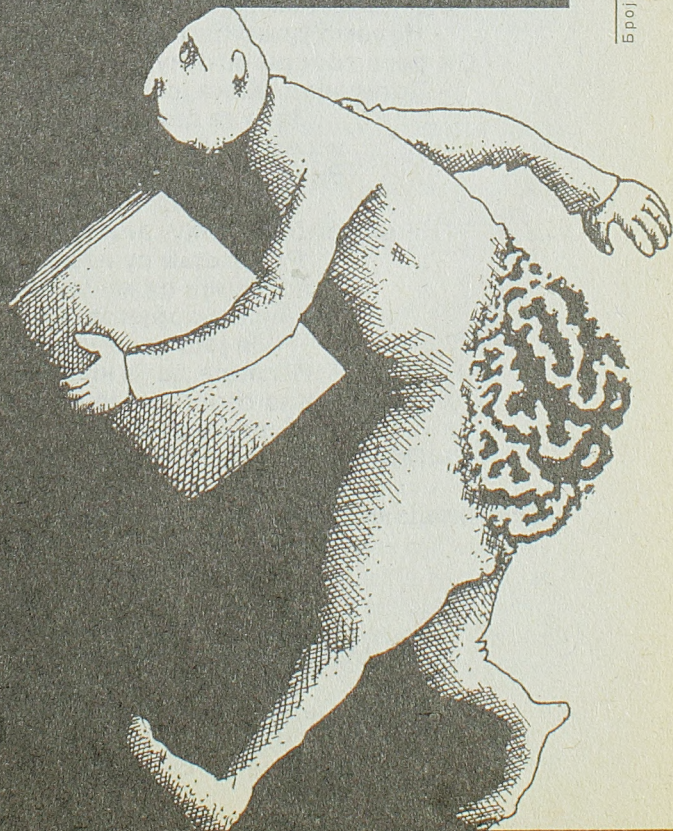
Чему нас учи ова прича?

Ова прича нас учи како се у свакој нормалној држави живи прилично једнолично и монотono, а само је код нас разноврсно и увек интересантно.

П.С.

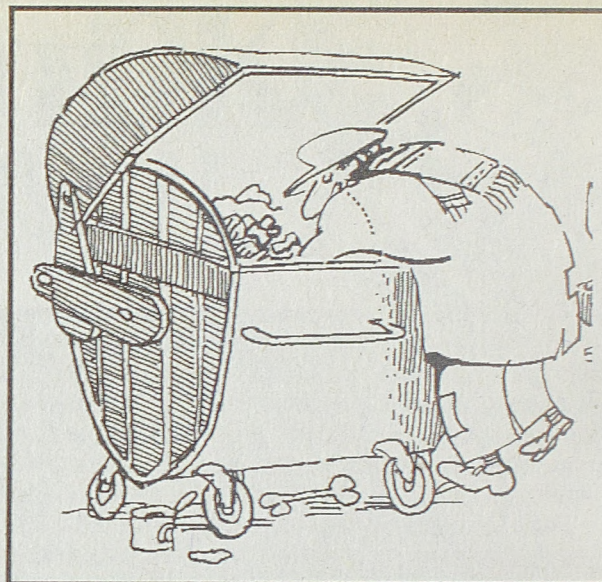
У свакој нормалној држави у којој би било као што је у нашој држави, они више не би били они, него би били ми, као што ни ми не бисмо били ми кад бисмо живели у нормалној, а нашој држави.

Ми у нормалној држави живимо само кад не живимо у својој, кад имамо и право и могућност да изађемо из ње - као туриста са повратном, или као срећник са картом у једном правцу!

Карикатура: Лука ЛАГАТОР

- Молим све оне који су му се увукли у дупе,
да не једу говна!
- Од када сам умро, све више
личим на свог покојног оца.
- Отворио сам погребно предузеће.
То се у Србији највише исплати.
- Одмах чим су га обесили,
утврдили су да је невин. Има правде!
- Нисам ја геније. Нисам ја баш толико луд!
- На демонстрацијама окупило се свега неколико
стотина грађана, тако да је полиција
имала само лакши тренинг.
- Ми смо добар народ. То је ваљда и природно,
јер чим нисмо добри, ми добијемо батине!
- Било је промена, али дегенеративних.
- Јесте он манијак, али је и Србин,
а то је ваљда важније од свега!
- Ако из информативног разговора нисте
извукли никакве закључке,
не очајавајте. Дођите нам опет!
- Код нас више нико не спаљује књиге.
Ето, докле је дошла наша књижевност.
- Сведок је оправдано одсутан.
На плаћеном је одсуству.
- Нека вас не буну то што плачем.
- Свако на свој начин прославља победу.
- Вођу не издаје снага.
Полиција је још увек уз њега.
- Лудаци су неспособни за војску,
али су способни за рат.
- Сели смо да разговарамо о миру,
а онда је и нама и њимо стигло појачање...
- Они више неће да ратују с нама,
али ваљда се и ми нешто питамо!
- Ја сам човек без угледа.
Мене се нико не плаши.
- Младост брзо прође. Док лупиш главом о зид!
- Често пливам, али се ретко купам!
- Од када знам за њега, ја не знам за себе!
- Нећемо демократију! То већ сви имају.
- Он увек говори истину. Такав је то лажов!
- Полицајац Жика још никога није тукао.
Зато га сви суграђани и хвале,
и сви углас кажу: Један је Жика!
- Више се не играмо труле кобиле.
Сад се играмо труле државе.
- Не волимо ми вођу, али шта да радимо.
Родитељи су нам га изабрали.
- У полицији су ме свашта питали,
али се нисам обрукао. Све сам знао!
- Ја још увек нисам полудео.
Изгледа да ја нисам нормалан.
- Масовна гробница је најбољи доказ
да несрећа зближава људе.
- Просац је на коленима или боље рећи:
на висини је задатка!
- Преговарачки тим нам је слаб, али ништа зато.
Имамо одличну резерву!
- Вечерас је аудиција у полицији.
Траже се певачи!
- Мени затвор не пада тешко.
Мало боли, мало стењеш и готово!
- Ја имам мере у храни и пићу.
Једем и пијем док се не усерем!
- Не свађам се ја више сам са собом.
Нећу више да се свађам са идиотом!

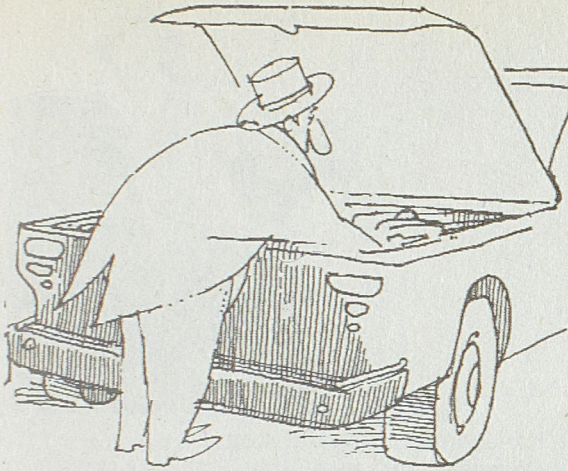

- Ни сто хиљада полицајаца не успева спречити
да живимо криминално!
- Све странке које се не финансирају из Кине и
Ирака су страни плаћеници!
- Да ми је неко рекао да ћу морати да умрем за
председника, сам бих се убио!
- Пензионери оправдано све више гледају РТС.
У фрижидеру нема шта да се види!
- Међу гледаоцима ТВ дневника све је више
оних који гледају где да побегну у 19.30!
- Толики телеграми подршке... Кривац нема
шансу да се извуче!
- Знамо да се убица враћа на место злочина.
Зато истрага увек тапка у месту!
- Трагедија је што Вођа одговара на сва питања.
А излаз би био да он неког пита!
- Откако ми се покварио телевизор, без муке
плаћам таксу на електрично бројило!
- Србодери нису никави канибали. Данас Срби
само вегетирају!
- Самоубице су грађани који су одлучили да
живе од плате или пензије!
- Актуелна власт би се јебала, а да јој ништа не
уђе у Црну Гору и Републику Српску!
- Што је жртва познатија, убица је све
анонимнији!
- Комунисти су остварили план обнове по
принципу цепај Србију, крпи мостове!
- Ко живи као пас, а не лаје против актуелне
власти, лаже као пас!
- О избору председника одлучиће и гласови
мртвих. Живи били па видели!

Радомир ЈОВАНОВИЋ

Карикатура: Лука ЛАГАТОР

Карикатура: Ранко ГУЗИНА

НА ИВИЦИ МАРИЦЕ

Пише:

Драгутин Минић Карло

Ја сам **ЗА** мостове преко наших
напаћених река.

ПРОТИВ сам мостова са светом.

Ја сам **ЗА** патриотски Дневник.

ПРОТИВ сам огољене истине у
медијима.

Ја сам **ЗА** хумано ограничење
слободе кретања.

ПРОТИВ сам шеткања тамо-амо!

Ја сам **ЗА** несташице уља и шећера.

ПРОТИВ сам холестерола.

Ја сам **ЗА** овакве пензије и плате.

ПРОТИВ сам потрошачког лудила.

Ја сам **ЗА** домаће преплаћене.

ПРОТИВ сам страних плаћеника.

Ја сам **ЗА** њих.

ПРОТИВ сам себе!??

Карикатура: Мухамед ЂЕРЛЕК

МОТИВ

Тачно је да истрага тапка у месту, шефе. Ми смо урадили колико смо могли.

У првом моменту изгледало је да је мотив политички. Убијени је био високи функционер владајуће странке и посумњали смо на његове политичке противнике из опозиције. Али се појавила и верзија да су га ликвидирали ривали из његове странке. Почела је да се помиње и освета јер је он као наручио убиство једног свог политичког противника.

Ускоро су испливали криминални мотиви. По једној верзији он је водио послове са шверцом цигара и ликвидирала га је конкуренција. После се испоставило да је дуговао велике паре па посумњамо на утериваче дугова. Онда поново помену освету због ликвидације неких виђенијих мафијаша.

Испоставило се да је мотив могао бити и љубомора. Могао га је ликвидирати неки љубоморни муж. Или његова жена. Или љубавница. Или прва жена. Или женин љубавник.

Отворимо нашу картотеку и нађемо да је некад радио за нас. Могао га је убити неко кога је тада пријавио. Или кога је избацио са посла. Или коме је наместио робију.

Онда крене прича да се уствари замерио Њему. А зна се како заврше они који се замере Њему. На ту причу се надовезала теорија да се он уствари замерио Њој. Па да се замерио Њиховој деци. Неком од Њих сигурно.

Тешко ћемо решити овај случај, шефе. Таквог човека је могао да убије било ко.

Слободан СИМИЋ

УЖРАВАЊЕ

- Живим у сну а умирем на јави.
- Не носим кравату. Доста ми је једна омча око врата.
- За њега је надлежан само СТРАШНИ СУД.
- Режим нема проблема уступио их је народу.
- Да је Исус Христос написао Капитал марксизам би био веронаука.
- Некада сам добро пливао, а сада само тонем.
- Изгубили смо битку на Косову али смо побегли тек после 600 година.

Владимир КУСОВАЦ

- Стигла је порука из Раја: враг је однео шалу!
- Суђење у Хагу је завршено! Оптужени је признао да је Србин.

Дарко Самарџић-Кодар

- Школа је на цени. Дипломе се одлично продају.
- Горива има и превише. Једна флаша вам је довољна да се полијете и запалите.
- Осећам тешке последице рата. Немам више ни кап ракије.
- Марко по трећи пут међу Србима: шверцује турске цигарете.
- Хранили смо пола Европе, бранили Србе у бившој Југославији, спасили свет од Америке - преостало нам је још само да изумремо као диносауруси.
- Ако ниси уз власт, бићеш и ти уз нешто: заједнички казан, на пример.
- Деца не могу да уче јер се плаше професора. Обучени су као страшила.
- Учесницима рата уручени су пригодни поклони: венци и цвеће.

Драган Огњановић

- Остварио ми се сан. Синоћ сам и то сањао.
- Таленат је 3%. Све остало је нерад.

Сенад Хонић

- Попили су сву памет света. Нажалост, мозак је одбацио страном телом.
- Операција је прекинута на пола - пацијент није имао више да плати.
- Поткрала нам се штампарска грешка. Ничег није било између редова.
- Истресли су га из гаћа. То је једино што је имао на себи.

Ивана СРЕЋКОВИЋ

- Ваша светлости, искочили су осигурачи!
- Ја сам подељена личност, још од гилотине!
- Ја сам најбољи, најлепши и најпапетнији. То су објавиле моје новине, мој радио и моја телевизија!
- Подршка вођи стиже са свих страна. Како ветар дува!
- Направио сам инцидент за Божић. Пушио сам као Турчин!

Горан ДОКНА

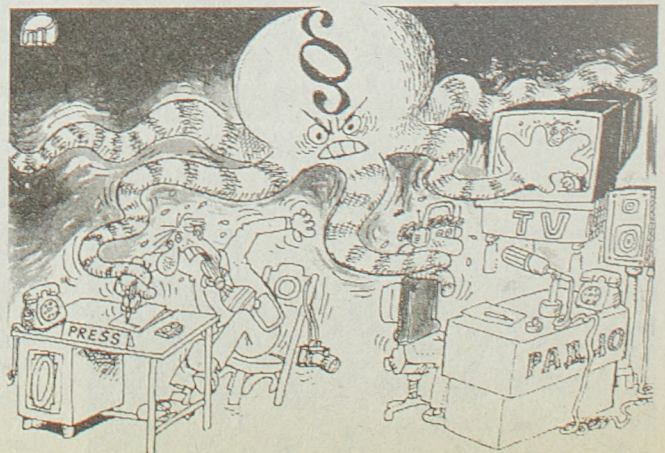
- Ко части? Не питам шта кошта!
- Обожавам путовања! Зато ме стално и шаљу у пизду материну!

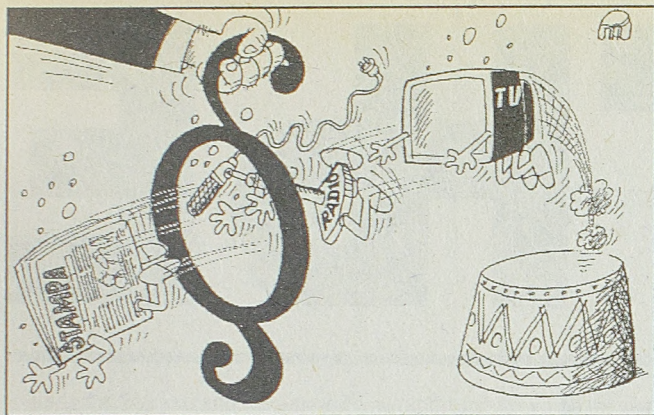
Драгољуб Дуре НИКОЛИЋ

- Штрајкују глађу и други народи, али таква спонтаност као што је наша још није виђена.
- Ако сам и извлио неку огромну глупост, ја сам се то само политички изразио.
- Опозиција се најзад дочепала власти. А власт то уме да цени.
- Нема шта нам не фали, али Влада још увек вешто проналази оно што нам није потребно.
- Са иследником је сваки договор могућ само треба држати језик за зубима.
- Он је свемогућ толико да то превазилази чак и његове могућности.
- Након хапшења демонстранте нико није видео да се у јавности не би стварала погрешна слика.
- Ми можемо да хранимо пола Европе, а она друга половина нека се угледа на нас.
- Ако Црногорци и оду из Федерације, ала ће Срби да се разбашкаре по читавој Југославији!
- Напредак наше привреде је толики да ми ту више ни не морамо да знамо шта радимо.
- Иследник је човек који добро памти лица. Осумњичени никада није личио на себе.

Раша ПАПЕШ

- Пиће га прати нон-стоп. Вози камион у пивари.
- када погледам своју кућу, кола и ствари осећам се као кустос.

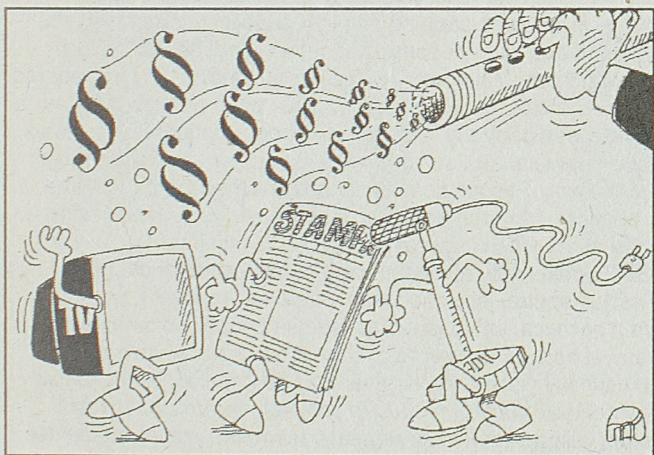

- Док смо се ми сабирали, они су се множили.
- Пруге од пендрека преко леђа - брзе пруге Србије.

Живан ГЛИШОВИЋ

- Где су Српски гробови, ту Они коло воде.

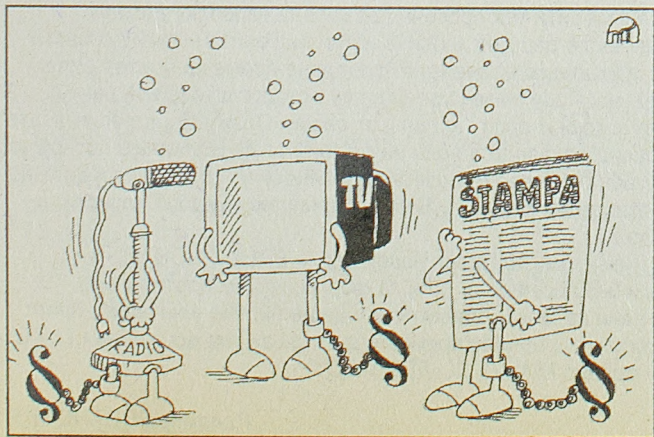
Митар МИТРОВИЋ

- Збогом, памети! И јави нам се понекад...
- Наш дављеник се хвата за главу.
- Једном се живи. Осталима није ни до чега.
- „На правом смо путу”, рекоше Ивица и Марица.
- Намерно смо све сиромашнији. Не дамо шансе поповима!

Милен МИЛИВОЈЕВИЋ

- Има у нас демократије. Само је треба ишчакати.
- Ми смо зид плача услинавили.
- Верујем само вођи са клавирском пратњом.

- За некога је секс продужена рука задовољства.
- Бити ил' не бити. То нам не гине!
- Треба гласати куглицама. Нама коцка не иде од руке.
- Тешко је препознати циљ. Масакриран је!

Зоран БОГДАНОВИЋ

- Да је сликар, наш вођа би нужно припадао енформелу. Премазан је свим бојама!
- Косово је пејсмејкер Србије!
- Наш неимар врши последње припреме за обнову земље. Минира удружену опозицију!

Радмило МИЋКОВИЋ

- Песма би нас одржала да нисмо отпевали своје.
- Животаримо животом достојним човека.
- Оно јесте да полиција има електричне палице, али опет су многа убиства остала нерасветљена.
- Рат је могао да прође и са мање жртава. Али ми нисмо ситничари.

Давор ДЕЈИЋ

- Плима, осека, плима, осека... И на крају - мртво море!
- Знам једну ортодоксну будалу. Много паметан човек!
- Или ћемо пропасти, или нас неће бити!
- Лош финансијски моменат претворио се у деценију беде.
- Данас сам просио. А и сутра ћу, ако Бог да лепо време!
- Јуче сам јео три пута. Очекујем да полиција испита мој случај.
- У улози Он и Она. Довољно за трагедију!

Ивко МИХАЈЛОВИЋ

- Значај јавних кућа је у томе што запошљавају женску радну снагу.

- Проблем тетурања решавамо у ходу.
- Није битно што сам тражио. То сам и добио!
- Чини ми се да нас од овога не може спасити ни смак света!
- Криминалитет код нас више не расте. Само се дебља!
- Новца немам, али бих могао да вам позајмим глас.
- Срби су стари народ. Неки од нас се већ понашају као да су излапели.

Драган ШУШИЋ

- Имају толико прљавог веша, а народ им го и бос!

Невен ШИЈАКОВ

- Полиција интензивно трага за жртвом, не би ли бар од ње извукла признање!

Живојин ДЕНЧИЋ

- Како да схватим полтрона кад ми не улази у главу?
- Имао сам несрећно детињство. Нисам имао мобилни телефон.

Драгослав МИТРОВИЋ

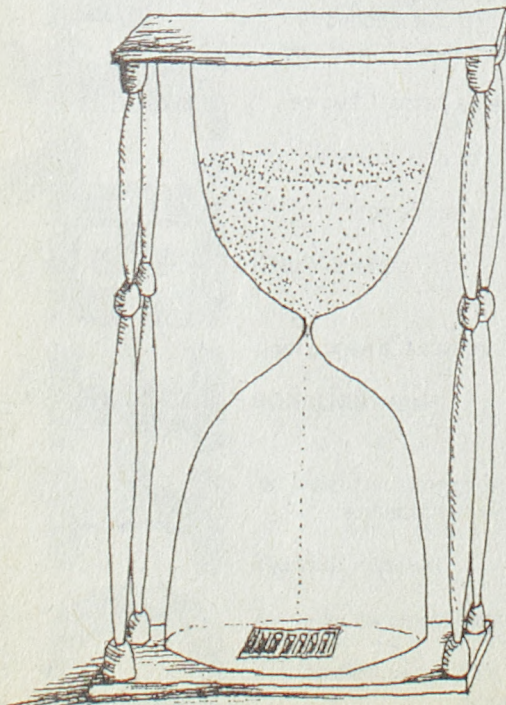
УКРАЈИНА

ЛЕТЊЕ

ВРЕМЕ

14

БРОЈ 2884

Карикатура: Мухамед БЕРЛЕК

Те године изузетно су се поклопили у Балканији датуми два највећа празника: државног - Дана Државности и народног - Дана Мртвих. Наравно, то је дало свечани призвук и гласу и понашању Првог Човека на Свечаној Седници, која је, по добром обичају, обележена радно за разлику од обичних дана. А једина тачка дневног реда била је од животног значаја за Балканију: ПРЕЛАЗАК НА ЛЕТЊЕ ВРЕМЕ.

Срећом, већ у уводном излагању Министар Рада елаборирао је тезу како су се у оживљавању привреде (не и радника) објективно стекли сви услови за безболан прелазак на летње радно време. Наиме, у већини производних субјеката број радника је сведен на симболично присуство тако да већина запослених неће ни приметити померање сата напред, тим пре ако се узме у обзир и чињеница да гро радника већ одавно има утисак да се ради по летњем радном времену будући да нигде у држави нема тако дебеле хладовине као у производним халама и канцеларијама. Министар За Тешку Индустрију И Повртарство сложио се са тезом Министра Рада подвукавши да је велики оптимиста будући да ће у летњем времену планирано порасти производња гљива и поврћа у фабричким халама за толики проценат да ћемо вероватно избити на прво место у Европи по производњи тартуфа у фабрикама, а ко има такве приносе тартуфа у тешкој индустрији, може накривити титовку и целом свету у брк скресати да му се за све јебе...

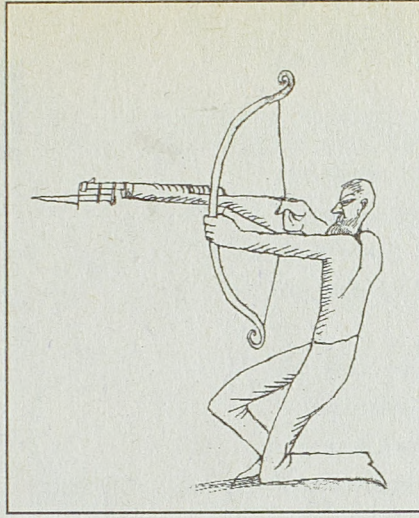
Министар За Ванпривреду похвалио се у старту припремом за прелазак на летње време, јер запослени у администрацији и остали чувари печата и потписа, већ одавно долазе на работу по зимском радном времену, а одлазе са „места злочина“ по летњем, што држави гарантује свакодневну уштеду од по два часа по раднику запосленом у тешкој администрацији (да не помињемо уобичајене уштеде током зимског сна оних који држави чине медвеђе и сличне услуге заводећи сваког грађанина још чим се роди).

Министар Финансија се похвалио да је померање времена за сат напред симболично започињање чувеног Корака У Двадесет Први Век и да би већ требало предузети све мере да се спречи лош адет Европе и света о враћању сата уназад негде у јесењем периоду. Разлог за овај предлог највише је поткрепљен чињеницом да се Балканија на свим пољима толико уназдила да враћање за сат уназад не би имало ефекта будући да није важно колико је сати за земљу која се већ налази на прагу 19. века. Наравно, још већа опасност од враћања сата уназад крије се у становитој могућности да грађани на апел за враћање часовника асоцирају на враћање: Зајма За Балканију, Старе Девизне И Динарске Штедне, Конфисковане Имовине, Краља и Младих Стручњака што би од Балканије, као Развијене Афричке Земље, могло за пар година створити тек просечно развијену европску државу.

Обзиром да после ова два исцрпна излагања очито није било места за дискусију, а још више времена, будући да је време за коктел било фиксно одређено, Први Човек узео (између осталог што је већ раније наузимао) реч у којој изрази захвалност својим Првим Сарадницима што су аргументовано доказали да ово није први пут да Балканија потврђује тезу да је одувек била део Европе. А на банкету ће се сви потрудити да практично потврде истину да су Балканијци први у Европи користили прибор за јело...

И тако, уз чувену мисао Првог Човека да је ВРЕМЕ НОВАЦ, сви министри, са и без портфеља, (али са формацијским портиклама) пређоше (са речи на јела) у банкет салу да не би, све у интересу свог народа и народности, арчили време, будући да су сви добро знали да је за Балканију одавно МИНУТ ДО ДВАНАЕСТ!

Радомир ЈОВАНОВИЋ

МОЈА ДРАГА РАТНА ЗЛОЧИНИЦА

Моју драгу привели у Хагу
Прикупили документа знатна,
Чињенице ставили на вагу
Па испаде злочиница ратна

За хватање моје драге нежне
И невине попут белог цвета,
Извршене припреме опсежне
Ван Србије - у остатку Света!

Направи се невиђена фрка
Као да је трећа светска туча,
Драга моја, капа ти је мрка,
Хоће да те скину и без пуча!

Лете бомбе, фантоми се множе,
Гори Нобел, љубичица вене,
Све у ватри, сачувај ме боже,
Као да се пиромани жене!

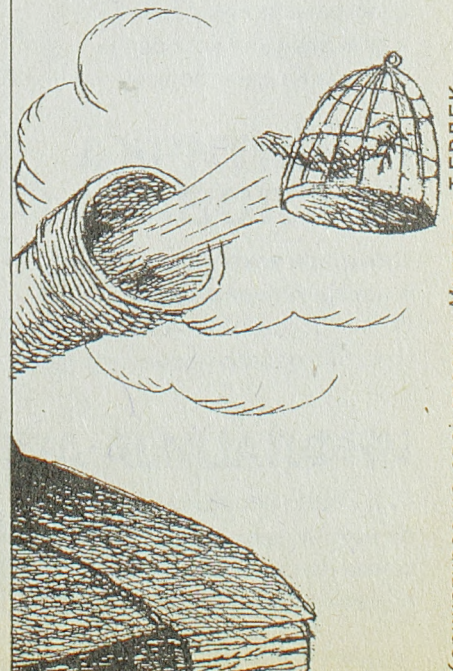
Мало бомбе а мало рекламе
Дефлоришу српско плаво небо,
Поцепана месечина плаче,
Неко је и романтику сјебо.

Моја драга била код оваца
И у чуду на све то гледала,
Па јој било жао натовца,
Све пустила па им се предала.

А тамо је као хармонику
Истезали скоро сваког дана:
Да ли Клинтон још воли Монику,
Где се сада налази Солана?...

Моја бивша само знала тачно
Док је разним питањима музли,
Проговори, гледајући мрачно:
СОЛАНА СЕ НАЛАЗИ У ТУЗЛИ!

Милан ЋОСИЋ

НЕ СТАШИЦА

Мене никад није требало звати. Кад је почео рат у Хрватској одмах сам се јавио. Био сам међу првима у Книну и тада сам зарадио прво рањавање. Метак ми је прошао кроз груди и оштетио једно плућно крило. И део кичме. Али то је за мене била ситница. Стиснуо сам зубе и укључио се у борбе за Вуковар. На несрећу, гелер ме је погодио тачно у лице, и остао сам без ока и увета. Али добро сам видео на друго око и придружио сам се опсади Дубровника. Тамо сам био мало неопрезан и нагазио сам на мину, што ме је коштало колена и стопала десне ноге. Морао сам први пут у болницу али само за кратко јер је избио рат у Босни. Већ сам научио да се крећем са дрвеном ногом и узео сам учешће у опсади Сарајева. Неки проклети снајпериста погодио ме је у раме тако да нисам више могао да покрећем леву руку. Али радила је моја десница и био сам спреман за напад на Сребреницу. Ту ме је закачила граната и остао сам без слезине и пола јетре. Нисам се много излежавао у болници кад је почео рат на Косову. Био сам међу првима код Дренице кад ме је минобацач стрефио у слабине и остао сам без бубрега. А само што сам се преврио и наставио према Ораховцу, рафал ме је пресекао по стомаку и исекао желудац и црева. Опет сам морао у болницу.

И сад лежим, досађујем се, слушам радио. Чујем да се спрема нови рат, против НАТО пакта и Америке.

Како бих се радо придружио, али немам више органа...

Слободан СИМИЋ

КОРИСНИЦИ

Ко је врху ближе
корист већу диже
Али за похвалу прилика се дала
сви су поборници врховног морала

ПРЕДНОСТ

Кад је живот успелија грешка
ко је луцкаст надмоћно се смешка

ИЗБЕГЛИЦЕ

Нико не зна како је свет стваран
и не вреди ту појаву клети
На све начине био је разаран
ми смо избеглице на својој планети

ЧАРОБАН ЛЕК

Мелем против лудила
цура момку нудила
То је можда лековито за лудило туђе
Он се у њу заљубио не мож' бити луђе.

ПРЕМА ТРОПАНУ СВЕТАЦ

Злу је своме земља верна
свестрано је људи глођу
а свака је сила кочоперна
ако има најгрђег за вођу

ПОЛИТИЧКА ПОСЛОВИЦА

Они стари закључци су тврди
и новији испади се јаве
Познато је свима с главе риба смрди
зато би требало променити главе

ИНФЛАЦИЈА АПОСТОЛА

Сад имамо апостола
по ноћи и дану
свима нама памет соли
на сваком екрану

ДОКЛЕ ЋЕ НАС ВОДИТИ БУДАЛЕ

Откако смо кренули за њима
Навалиле и вране и але,
Искључаше месо до костију -
Докле ће нас водити будале?

Свраке су нам већ попиле мозак,
По нама су орлушине пале,
Черече нас и срце нам кљују -
Докле ће нас водити будале?

Куд бежати испред птичурина?
Изгибосмо, нема више шале,
Нема спаса док не запитамо -
Докле ће нас водити будале?

Хоћемо л' се отрезнити икад?
Дошло време бити ил' не бити!
Док у стопу пратимо будале -
Дотле ће нас оне и водити!

Растко ЗАКИЋ

ПРЕД ЊЕГОШЕМ И ПРЕД СТАМБОЛ КАПИЈОМ

Вадили ти гипсом лик са слике
После тучем салили за навек
Ту где јеси било је одувек
Прво место ал за узгреднике

Бездушно ти преградили бдење
Избрусили речју скоретечом
Упрљали малтером и кречом
Да сакрију лаж и огрешење

Ту где седиш опрости владику
Јесте место ал' за пролазнике
Стане само ко има велике
Жеље за тим да остане нико

С часним крстом књигом на колону
Седиш мирно околу тарабе
Дал' за тебе и за нас има наде
Или цабе пркосиш времену

на Ускрс 2000.г.

Миодраг МАКСИМОВИЋ

ДВИЈЕХИЉАДИТА

Ако је ово ново доба
А овај мрак нови поредак
Планета је о нашем трошку
Задријемала у своје ћошку

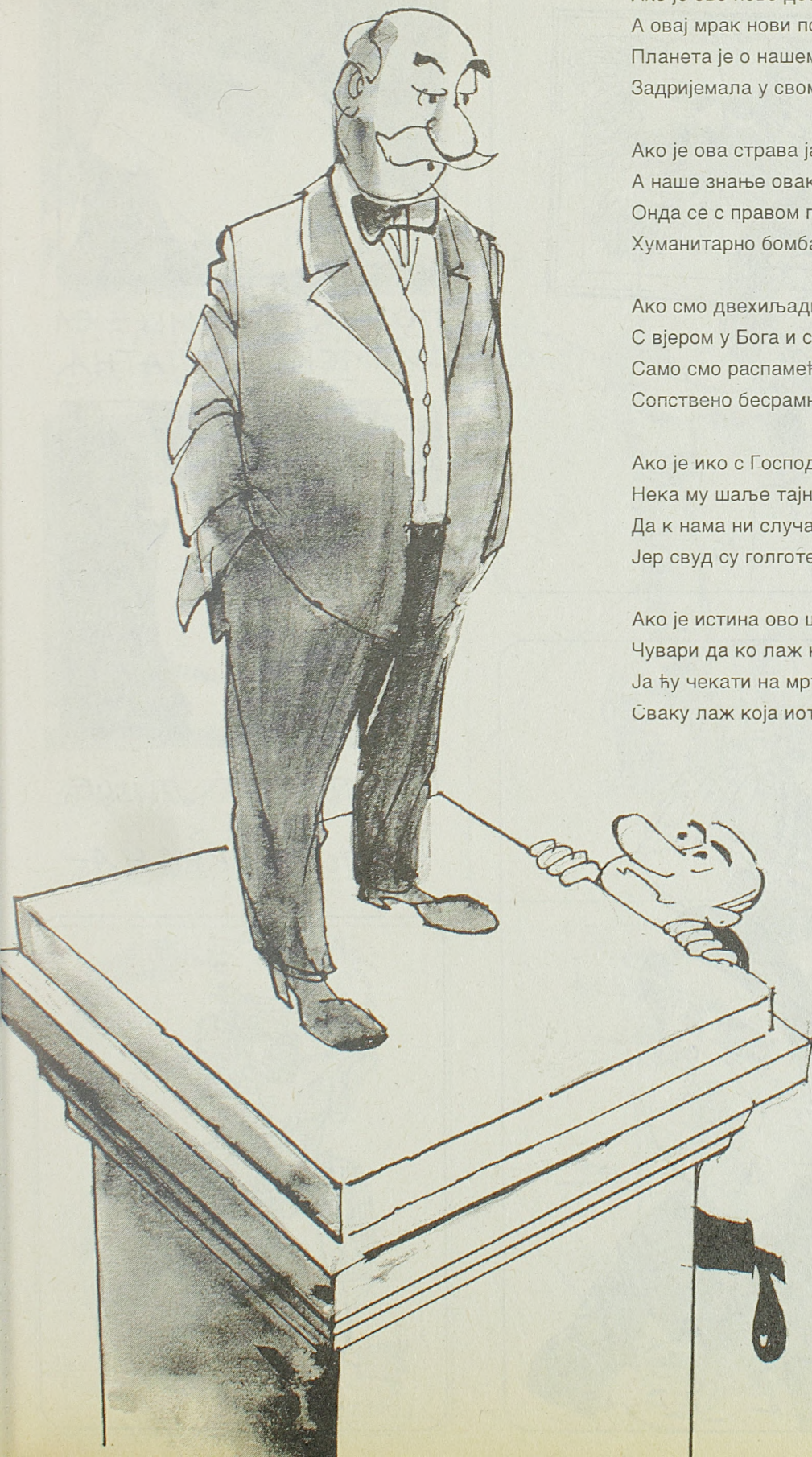
Ако је ова страва јава
А наше знање овакво стање
Онда се с правом проглашава
Хуманитарно бомбардовање

Ако смо двехиљадиту дочекали
С вјером у Бога и скоро виђење
Само смо распамећени угледали
Сопствено бесрамно привиђење

Ако је ико с Господом „на вези“
Нека му шаље тајне сигнале
Да к нама ни случајно не силази
Јер свуд су голготе процвјетале

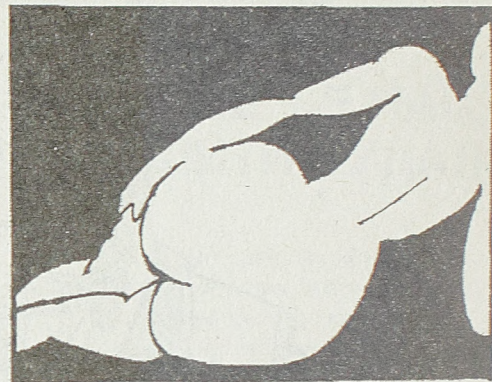
Ако је истина ово што кажу
Чувари да ко лаж не протури
Ја ћу чекати на мртвој стражи
Сваку лаж која иоткуд процури

Владислав ВЛАХОВИЋ

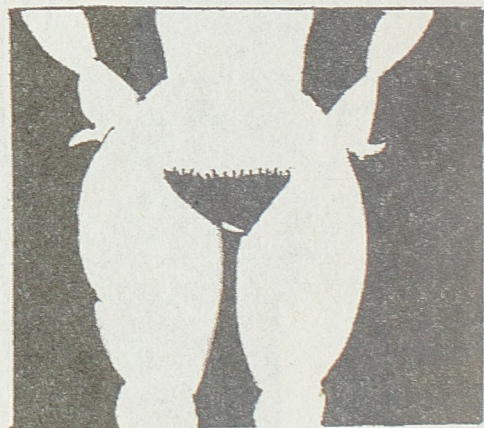

ЛИЦА

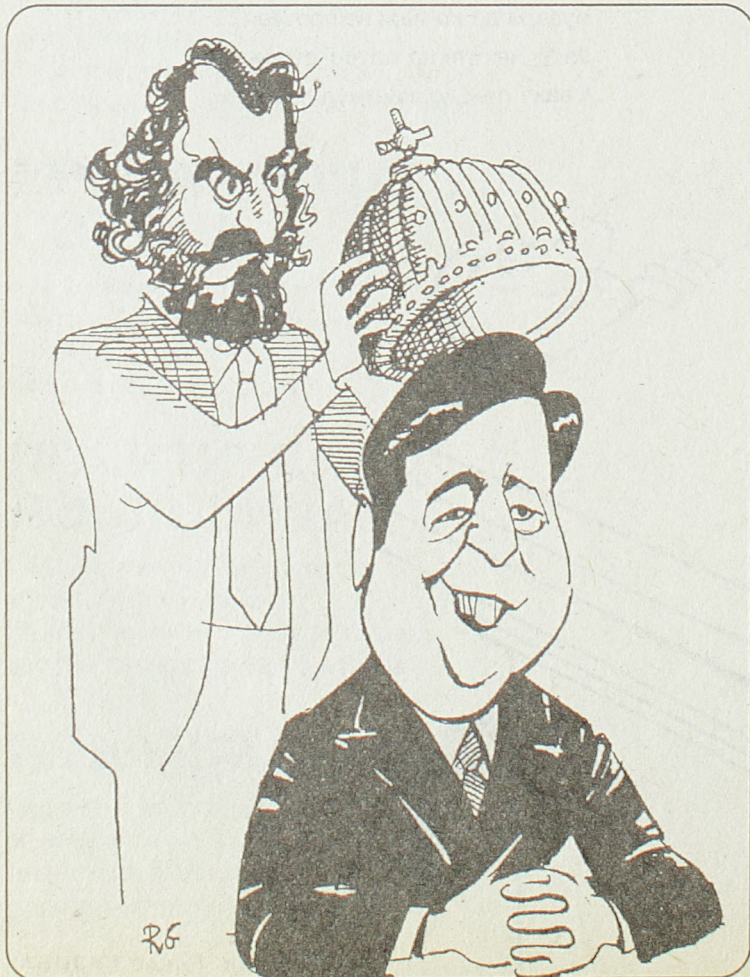
Карикатуре: Ранко ГУЗИНА, Милета МИЛОРАДОВИЋ и Мухамед БЕРЛЕК

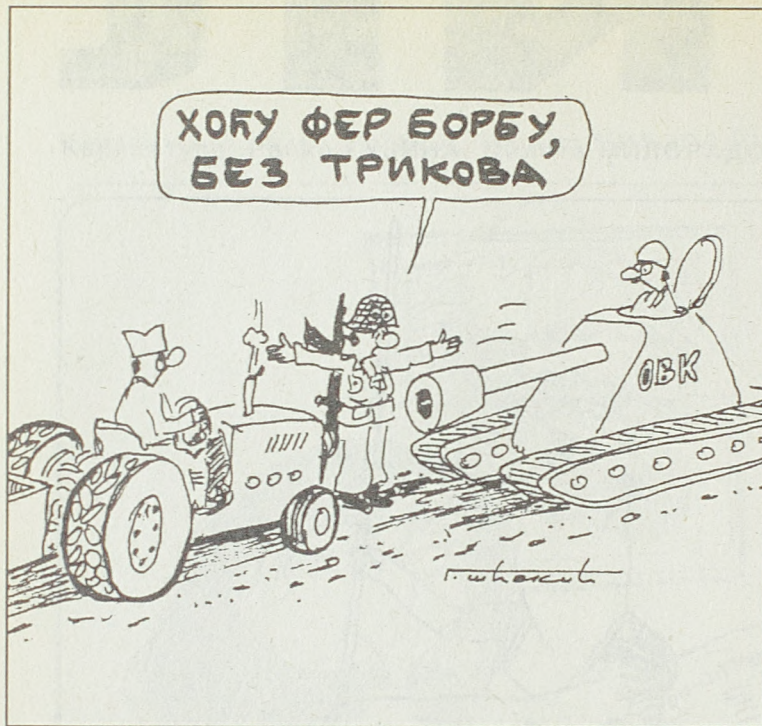

ПОЗНАТО ЛИЦЕ СА
ФИЛМСКОГ ПЛАТНА

ОМИЋЕНО ЛИЦЕ
СА
МАЛОГ ЕКРАНА

Карикатуре: Горан ШЋЕКИЋ

ВРАТИТЕ НАРОДУ ОНО ШТО СТЕ ПОКРАЛИ, ДА БИСТЕ И ДАЉЕ МОГЛИ ДА КРАДЕТЕ!

ТАКО ЈЕ

Радмила ВЕЉКОВИЋ

АФОКАЛИПСА

Александар БАЉАК

- Народ је изгубио апетит. Кад хране има, још како-тако и једе, али кад хране нема, уопште не једе.
- Истражни органи све знају, али у интересу истраге ништа не могу да открију.
- Теоретски два и два јесу најмање пет, а практично једва три.
- Добили смо медијски рат. Сада цео свет зна за нашу срамоту.
- Самоубица: човек који је прекорачио границу нужне одбране.
- Ако неко буде долазио и распитивао се за Косово, реците му да ја Косово не дам!
- Нема услова за стварање Велике Србије јер је свет мали.
- Против штаркача глађу поведен је дисциплински поступак. У нашој земљи нико не сме да буде гладан.

- Другарице и другови...
- Тако је!
- Наш најважнији задатак...
- Тако је!
- У овом периоду је врло јасан...
- Тако је!
- И ми га морамо, је л', завршити до краја...
- Тако је!
- Ми смо успешно започели на том плану...
- Тако је!
- Али сваки наш појединац и индивидуални произвођач...
- Тако је!
- Моја још више да учини по том питању...
- Тако је!
- Морамо значи...
- Тако је!
- Оно што је прво и при... примарно...
- Тако је!
- Прво то морамо да урадимо...
- Тако је!
- Све остало може да сачека...
- Тако је!
- Јер прво је ипак прво...
- Тако је!
- А друга је ствар...
- Тако је!
- Што неки хоће...
- Тако је!
- Да раде неке друге ствари... Зато, другарице и другови...
- Тако је!
- Је ли, зашто ти стално узвикујеш ТАКО ЈЕ?
- Па зар није ТАКО?!

Миодраг ЛАЗАРЕВИЋ

ЗАВРШЕНО ЈЕ, АЛИ НИЈЕ ГОТОВО

Кад год би нешто било завршено, за мене никад није било и готово.

И обратно.

Тако, рецимо, кад је био готов порођај, ни за мајку, ни за оца, ни за мене нису биле завршене и порођајне муке.

Кад сам завршио одлажење у обданиште, није било готово са свим детињаријама у мом животу.

Кад је било готово са свим школама, остао ми је незавршен живот као највећа школа.

Кад је тата све завршио око мог запошљавања, није још било све готово са одласком мог претходника у пензију.

Кад је све било готово да добијем стан, стан још није био завршен.

Кад је завршена свадба, још није било готово са свим мојим женидбама.

Кад је било све готово за моје прво унапређење, још нису

била завршена сва моја напредовања.

Кад сам завршио радни стаж, нису још били готови сви моји послови, ни на послу, ни код куће.

Кад је била готова моја сахрана, још није била завршена исплата погребних трошкова.

И после завршетка мог надгробног споменика, наставио сам да се преврћем у гробу кад сам видео ко све још није готов, а морао би одавно бити.

Са мном је, као што се види, одавно готово, али ја још ништа нисам завршио.

А нисам ни ја био, док су други говорили како су све завршили, баш неки готован.

Као што би се готово могло рећи да ни ову причу нисам како ваља завршио, иако је готова.

Милен МИЛИВОЈЕВИЋ

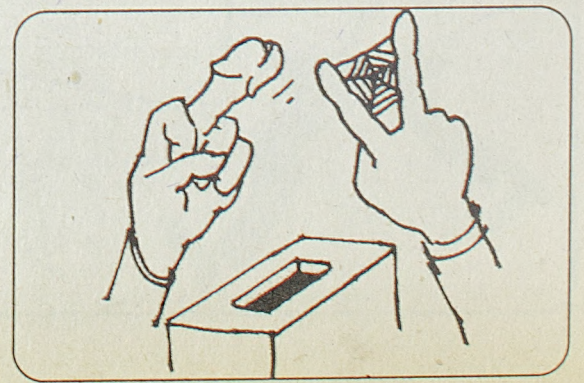
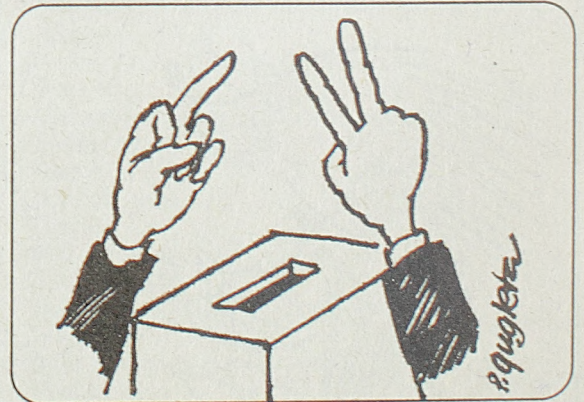
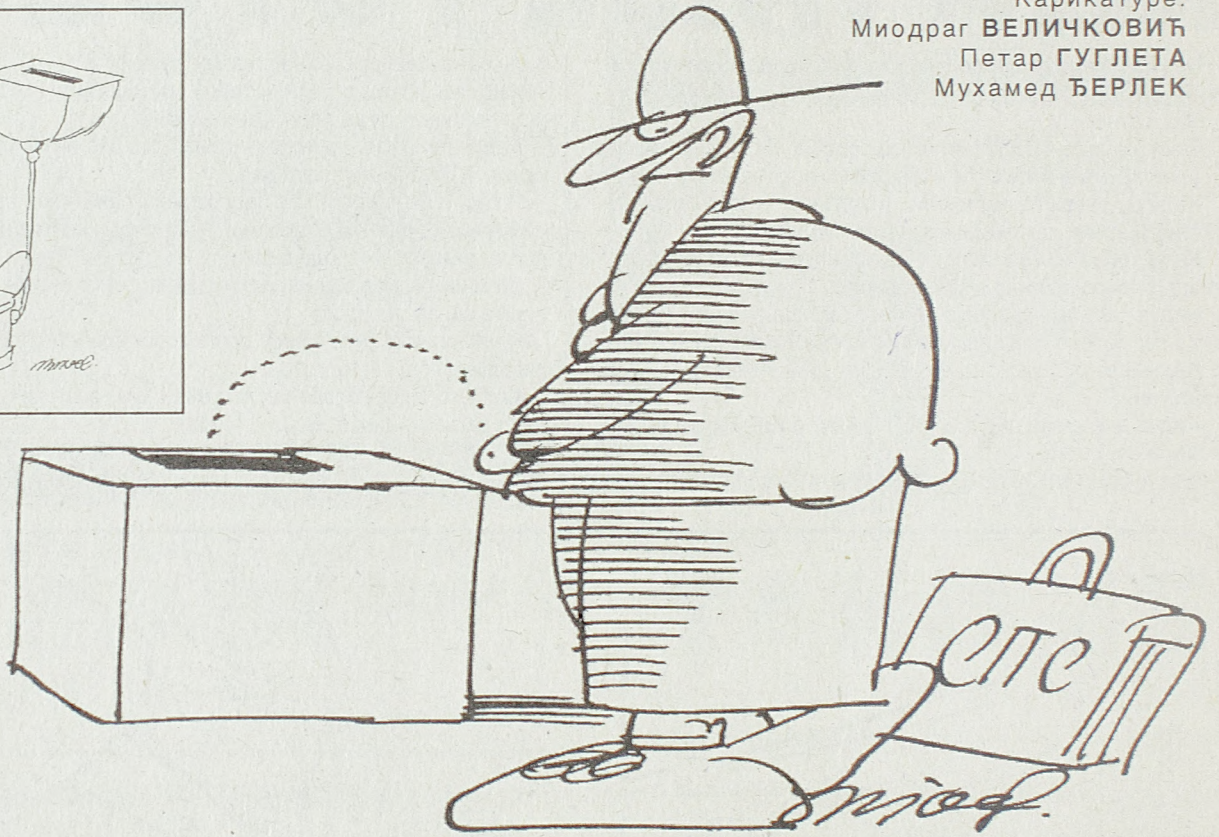
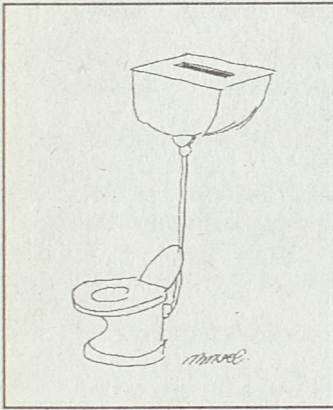

МАЈ 1980 - МАЈ 2000.

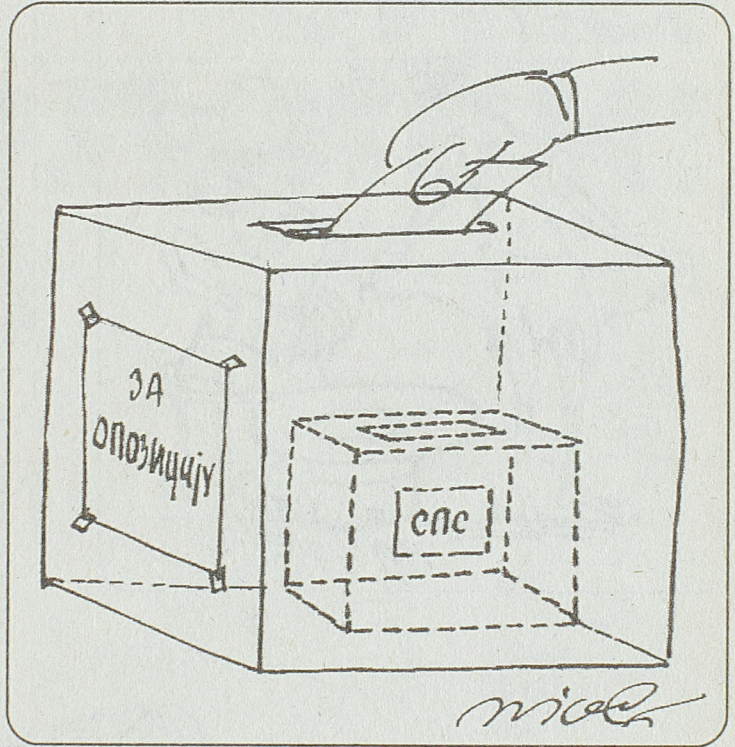
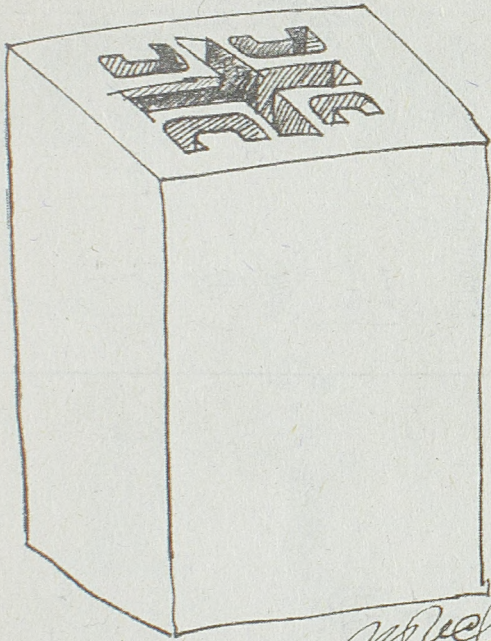
- Здраво Ошишани, јеси ли још увек жив!?
- Јесам, а ти?

ЕВО ВАМ

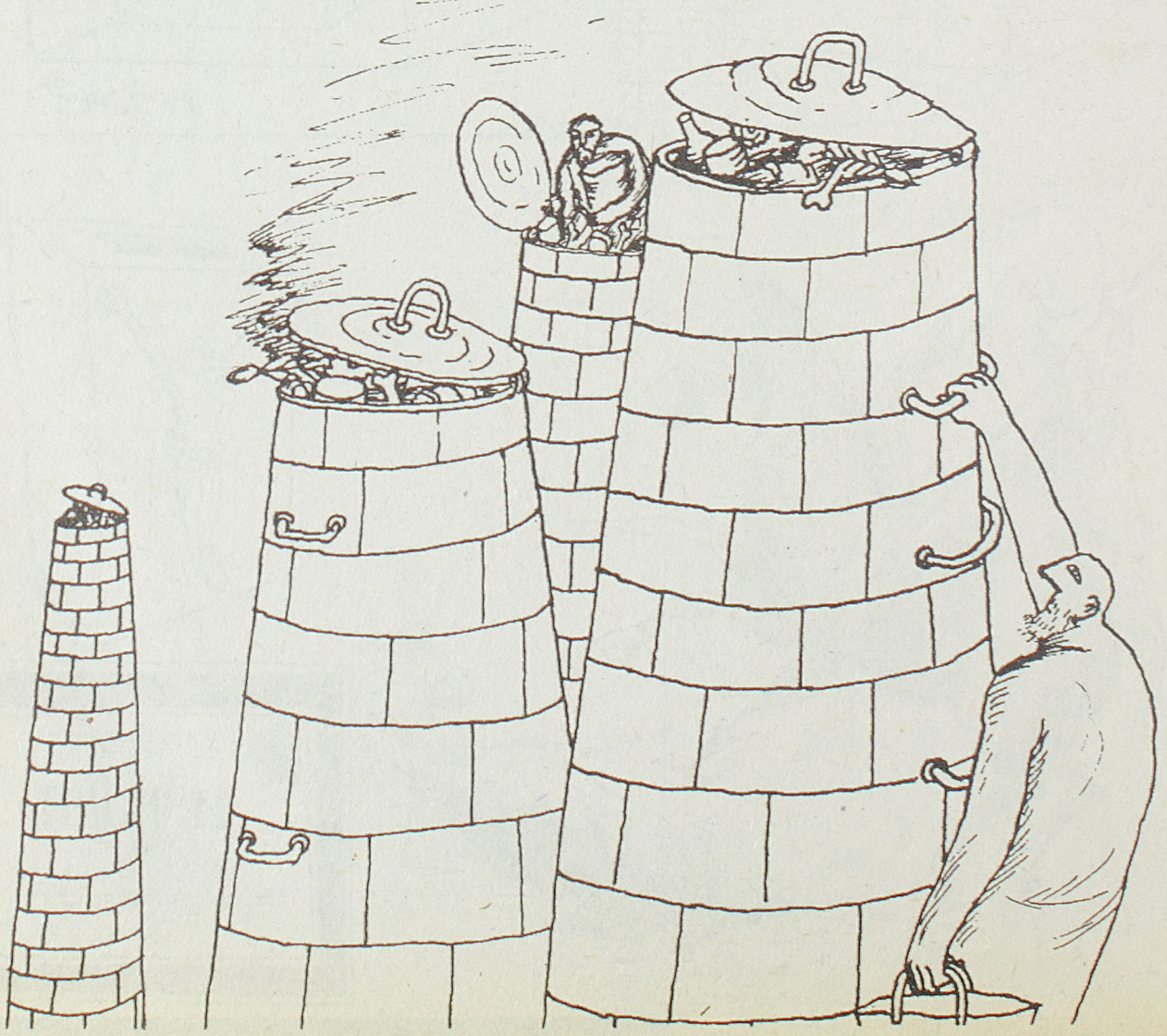
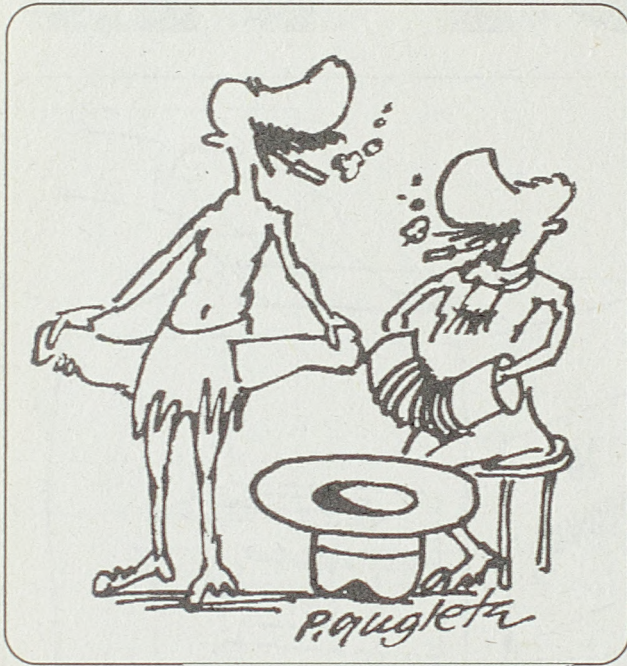
Карикатуре:
Миодраг ВЕЛИЧКОВИЋ
Петар ГУГЛЕТА
Мухамед БЕРЛЕК

ИЗБОРИ!

ПОСЛЕ ИЗБОРА:

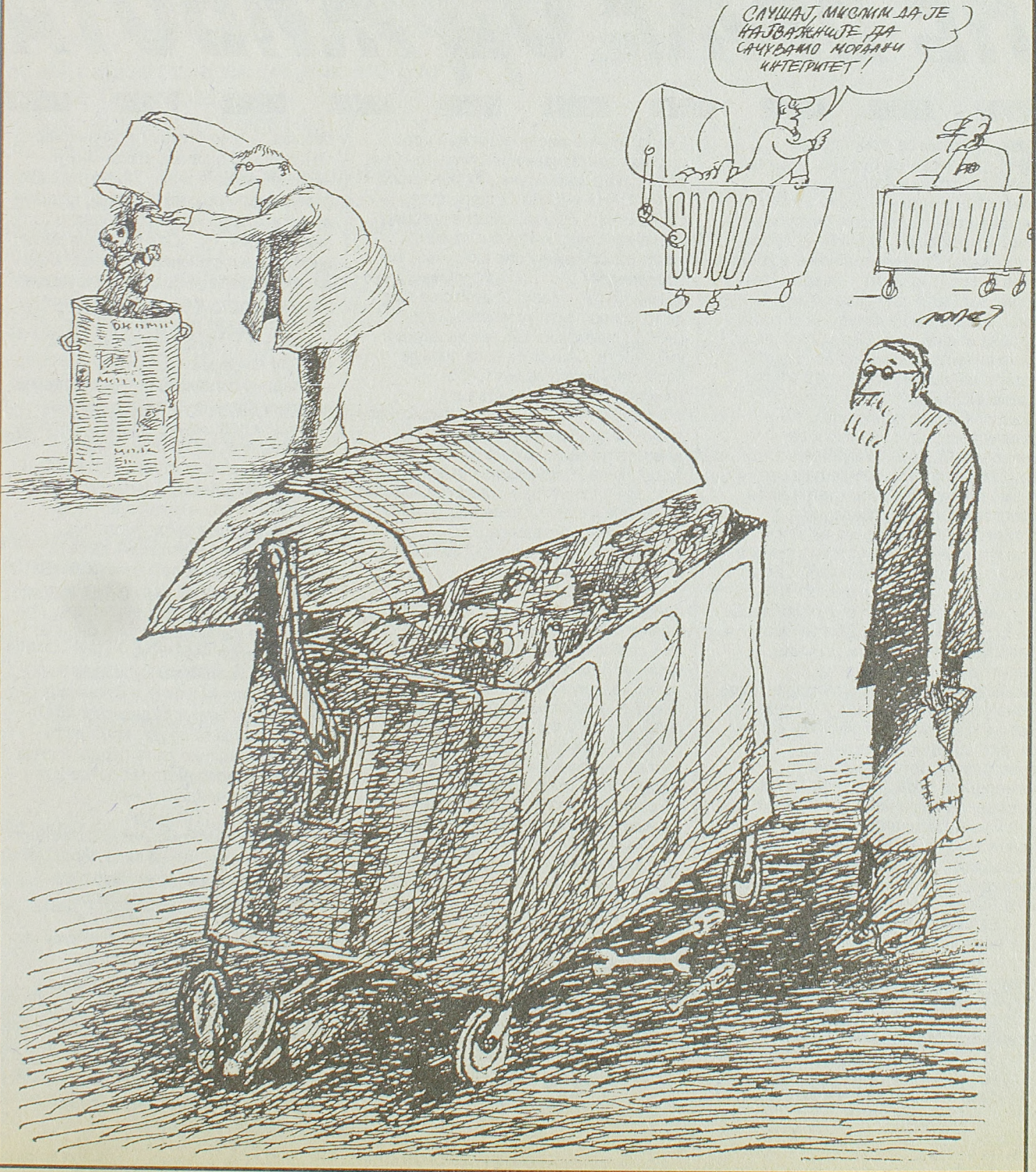

ПА, И НИСМО

БАШ

Карикатуре:
Миодраг ВЕЛИЧКОВИЋ
Петар ГУГЛЕТА
Мухамед БЕРЛЕК

ИЗБИРЉИВИ!

ПОРЕД НАШЕГ ПУТА У ЕВРОПУ ПОТРЕБАН ЈЕ ЗНАК: **НЕ БРЖЕ ОД ЖИВОТА**

Вративши се кући после тромјесечног боравка у Београду похитах у читаоницу да прелистам штампу и видим шта се све дешавало на нашој политичкој сцени у овим историјским, бурним и преломним временима. Доминантна тема, то одмах пада у очи, је наш пут у Европу. И поред тога што се о томе много и свакодневно пише ситуација је доста нејасна и конфузна. Сваки лист има своје виђење и своје оцјене, зависно од политичке оријентације уредништва. Према ПОБЈЕДИ тај пут је присутан ружама, Европа раширила руке и дочекује нас одушевљено и са славолуцима. У ВИЈЕСТИМА нешто другојачија слика. Не иде баш све према плану. На самом старту чело колоне, омамљено обећањима о богатству и благодетима европског живота, кренуло је жестоки темпом, неконтролисано притискајући гас до даске, па је дошло до велике журњаве, што није прошло без тежих последица. На страницама листа ДАН тај пут у Европу виђен је сасвим друкчије. Кренуло се у невријеме, неприпремљено и неорганизовано, без јасно утврђених праваца и координата. Већ на првој већој раскрсници водичи се нису снашли, погрешно се престојили, потом кренули у нежељеном правцу па се наставило лутање, да би се на крају потпуно изгубљени заглавили у некој слијепој улици. Сад ни тамо ни овамо. Збуњени и дезоријентисани, обезглављени и изгладнели изгубили су вољу и на себе и на Европу. Европа, здај.

О Европи се иначе веома много пише при чему се праве разна поређења. Има случајева, истина све мање, гдје ми још увијек донекле заостајемо, има и оних у којима смо барабар а богами и оних у којима смо ми испред њих. Ево, на примјер питање бриге о човјеку. Ту их, брат брату, шијемо за три дужине. Код њих на укупну популацију становништва долази тек 0.3 полицајаца а код нас 3.3. Човјек је наша највећа вриједност што је у неколико наврата истицао лично Вуле Мараш. Или, још карактеристичнији примјер.

Развој научне мисли. Изражен кроз најрепрезентативнији институционални облик академије наука. Ми већ имамо двије, ЦАНУ и ДАНУ. У формирању је и трећа БАНУ. Будимљанска академија наука и ујетности. Истини за вољу вијести о оснивању ове академије ме обрадовала. Због Лала Бојчића. Лично ћу ићи да га упишем. Увелико се прича да ће ускоро бити установљена и ПАНУ. Пивљанска академија наука и умјетности. Сваког дана се очекује саопштење о оснивању САНУ. Санџачке академије наука и умјетности. У другој фази амбициозног пројекта децентрализације и демократизације научне мисли предвиђено је преношење овог пројекта у локалну самоуправу, општине, мјесна заједница и даље. Од авлије до авлије - академија до академије.

Листајући новине поглед ми паде и на телевизијски програм. Заинтересовах се за филмски репертоар. Углавном све по старом. Серија ХОБОТНИЦА приведена крају. Она се иначе репризира сваких шест мјесеци. Доминира криминалистички жанр. То разумије се није случајно. Народ једноставно мора схватити да се не краде само код нас. У развијеном свијету лоповлук се легитимисао као систем живљења. Погледајте кога све вијају истражитељи. Од Кола, преко Ширака до Била и Хилари. Стива Хенкеа. А све је то у вези са процесом трнзације друштвених добара у приватну својину. Службени назив тог

процеса је приватизација. Иначе народ то крсти као пљачку, отимачину и арчење народне муке. У почетку се то све одвијало по оној народној: ко прије дјевојци а онда је то комбиновано са оним: ко јачи тај... Сад је у моди један иновирани и скраћени поступак. Која десетина грађана се скупи и потпише петицију којом обавјештава јавност да је та и та црква прешла у њихово власништво. Сјутрадан је уз помоћ Божију и Мирашеву региструју као невладину организацију. Дуго и упорно власт је тврдила да се све обавља у најбољем реду и у складу са свјетским стандардима, да постоји велика заинтересованост страног капитала и да се добијени новац користи за реструктурирање привреде. Те да дезинформације шири опозиција покушавајући безуспјешно да се домогне јефтених политичких поена. Народ ко народ. И вјерује и не вјерује. Некако му нејасно, паре пристижу али никако да изађу на сунце. А онда ко гром из ведрог неба пуче у врх владајуће коалиције. Сукобише се, челом у чело Мировић и Вујановић. Око продаје гласовитог будванског хотела Могрен. Ко да га прода, коме да га прода и за колико да га прода. А онда узавре и поново на тапет дођоше све дубиозе око продаје „Симо Милошевића“, „Требјесе“, Алуминијумског комбината. Испостави се да је мутних радњи било напретек и да је притом, како рече Ракчевић испољена велика халапљивост, грамзивост, бескрупулозност и похлепа. Ето, ни лопови више нису као што су некад били. Нестало оне крилатице: укради али остави и другима да украду. Људи се с носталгијом сјећају времена Боре, поштеног лопова.

А Могрен. Е, да. Стање непомијењено. Мртва трка. Свето каже продат Могрен. Филипп каже продат (мало) Могрен.

Карикатура: Веселин ЈАЊИЋ

**ПОШТО ЈЕ
ЦРНОГОРСКА
ПРАВОСЛАВНА
ЦРКВА У
ПОВОЈУ ПОД
ХИТНО ЈЕ
ПРОНАЂЕН
ДУБАК..**

С. Струјић

**Јесам сиромах, али, не дао ми Бог
њихово богатство.**

Можда ми њих и волимо,
али не воле они нас

**Шта би нам још тога требали да учине
- да их не би више звали браћом.**

Виђе ли онога како честита ономе,
како вјешто слага.

**Мален ли је овај свијет. Онај крао тамо,
овај овдје, и нађоше се обојица
на Светом Стефану.**

Каква је фајда птици у кавезу
- што је кавез слободан.

**Роде Српски не можемо назад,
нас шамара и Исток и Запад.**

Димитрије Лукић

**Мајстори смо да замијесимо а лаици да
испечемо.**

Спали смо на ниске гране.

Више се ни објесити не можемо.

Паметнији попушта.

Одличан изговор за импотентне.

Некад су биле ћораве кутије.

Данас, ћорави бирачи.

Драган Павличић

Истина је лаж која долази одозго.

И преци би нам се преврнули у гробу,
али се плаше да нам окрену леђа.

Човјек без циља не ваља ни за мету.

Владислав Влаховић

СТИГО ПРВИ МАЈ У ТОМАШЕВО

СТИГО ПРВИ МАЈ у ТОМАШЕВО
Свуд по вр'овима зажегли ватре.
Свијет се слепо. Дигли трибину.
Један говораше. Све да сатре!

НА МРАЧНЕ СИЛЕ! ЗАВЈЕРЕ СВЈЕТСКЕ!
Ко да је и сам сила небеска!
„А ИНГЛИШКА И АМЕРИКА
БИТИ ЋЕ КАД -ТАД ЗЕМЉА ПРОЛЕТЕРСКА!“

Не можеш му виђети лица
Нити по ријечима разабрати ко је,
Пристиже народ са свије страна
И ћаци у редовим двоје по двоје.

А он медени и кад виче,
Све златна брда и долине!
Прносе печену јагњад и двиске
(Бише крканлука кад умине!)

Још и не докрајчи, глас пристиже:
Мора под хитно у други крај!
У Лековину, или на Коврен -
СТИГО и тамо ПРВИ МАЈ!

Таман што преста, у час један,
Маса се зањиха, заталаса.
Поче и пјесма. И припуцаше:
Док неко закука из свег гласа.

То тужи Шпиркан, главни кувар,
Псује и матер сиротињску,
„Какав је само ово нефран,
Док дланом о длан - здипише двиску!“

Сва срећа да друг такав и такав
Однесе кожњак у други крај.
Какав сте народ? Јебем 'у матер
Ако сте заслужили ПРВИ МАЈ!“

А народ, ко народ, навали у школу,
Па тога кркљанца, мајчин сине,
Чуди ме како се не подавише
Он оне пусте јагњетине.

Шпиркан са двојицом брани софру,
Не можеш му ништа истрћ из руку,
Галами, псује... „Куј сте наврли?
Испаштаћете народну муку!“

СТИГО ПРВИ МАЈ у ТОМАШЕВО
Догоријевају у брдима ватре,
А народ, ко народ, једе и пије,
Већ сјутра може и да се сатре!

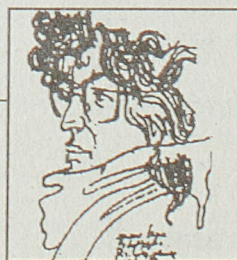
**-Заставу увијек треба држати високо. Да нас мотка не млатне по глави!
-Досад су сви вукли на своју страну, а сада сви за своју странку!
-Косово је била душа српског народа, а сада му тамо ваде душу!
-Нијесу све шансе прокоцкане неке су и промашене!
-Добио је одријешене руке. Скинули су му лисице!**

Карикатуре на овој страни:

Љубомир ЈАНКОВИЋ
Сенад ХОНИЋ

БАЛКАНСКИ НЕРВЧИК

Зоран
РАНКИЋ

Да л' то, срећом по нас,
нешто брже од нас пада
место нашег пада?

Слободан је и онај кога нико
неће.

Издржали смо све! Још само
да издржимо и све ово.

Коме да опростим свој
живот?

Слажем се да је бравар био
бољи од онога који се тако
представљао.

Све се заврши чим почне.
Потребно је да прође само
одређено време.

Људи не ваљају, али ни
нељуди нису много бољи.

Кад помислим ко се није
родио није ни чудо што је на
свету овако.

Не би они напали нашу
земљу да је ми нисмо
бранили.

Господо, да ли је код нас
могућ живот пре смрти?!

In memoriam

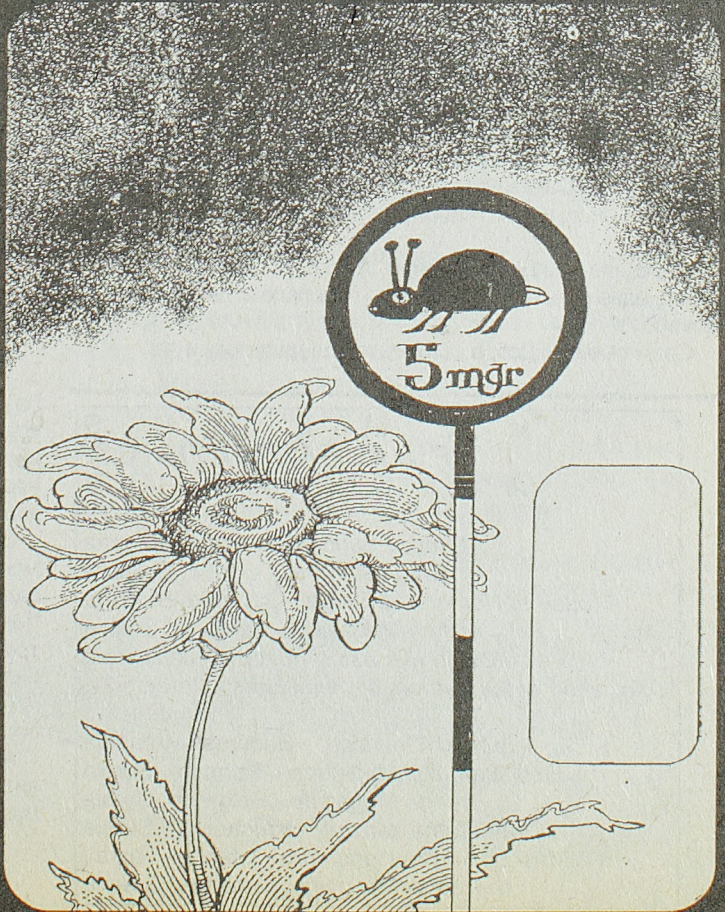
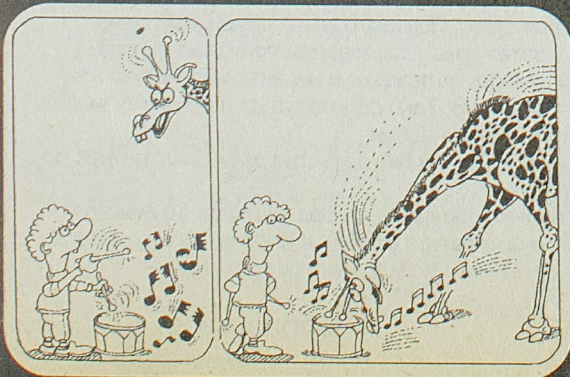
СЛОБОДАН МИЛИЋ

1938 - 2000.

Умро је, стварно прерано, велики мајстор карикатуре, илустрације и цртаног филма, духовити човек, Либеро Милић.

Умро је, верујући да ће овај свет бити праведнији и лепши, бар онолико праведан и онолико леп колико је леп свет биљака, свет животиња, свет који је створио у својој уметничкој радионици.

Памтићемо његове карикатуре, његове ведре цртеже, праве мале графичке бравуре, уз готово нестваран, искрени смех.

СТАНАН САВЕЗА БОРАЦА

Позајмио сам Добри осам хиљада динара, које су јој требале да плати претплату за Радио телевизију.

-Сутра ћу ти вратити стопроцентно - каже ми она. - Сама ћу ти донети да не мораш ти да ме тражиш.

Сутрадан од Добре - ни трага ни гласа. Али, ја нисам као они нестрпљиви, који одмах почну да траже паре назад, већ сам сачекао неколико дана. А после, предузех мере. Пођох прво код ње кући.

-Извини, - каже ми њена најближа, мислим у територијалном смислу, сусетка. - Добра се пре два-три дана отселила.

Рекох јој зашто је тражим и замолих да ми да нову адресу Добре. Она ми даде нову адресу, чудећи се како ми није познато да се Добра служи у животу лажима.

-Прво, - каже ми сусетка - Добра годинама држи радиоапарат и телевизор непријављене, - друго, пре пола године добила је од Градског одбора бораца једнособан стан, не овај него један други, и са овим овде, који јој нису одузели, нашла се са два једнособна стана, а пре неколико дана за та два стана, опет од бораца, добила је трособан стан а у „њена“ два једнособна уселиле су се две породице, док се она обрела у трособном стану. У то је био умешан неки Игња из Савеза бораца. Ми смо пријавили то Градском одбору бораца, неком Милану Петровском, па да видимо... Треће...

Пронашао сам Добру у новом, трособном стану на Чаиру, поред једне самопослуге, и доста прибрано и тактично јој кажем:

-Срам те било, Добро, што ме тераш да тржим и да

тражим мој сопствени новац! Али нека, ово ми је наука да знам за други пут!

Добра, то се видело добро, била је изненађена и збуњена што сам је пронашао, али за паре није трепнула ни оком, рече још да много ситничарим, да је имала паре она би их вратила нормално, али није имала пара.

Након неколико дана поново отиђох код Добре. Али, нема је кући. Или се не јавља на моје звоњење - или лупање у врата, када нема струје. Не желећи да изгубим везу са њом решио сам да јој напишем једно писмо.

Али, немам ни оловку ни хартију. Зато звоним на суседна врата. Појави се једна жена, сва у црнини, са доста тужним ожалашћеним лицем - погодно да јој изложим све моје муке и проблеме:

-Замислите, другарице, овако и овако..! А она, видите ли? Немојте погрешно да ме схватите, није мени до пара, али зашто да ме лаже, а ја сам је сматрао за часну и добру другарицу иако ми ни издалека не одговара по култури и образовању. Ако ми не врати паре, направити скандал, јер о њој знам многе ствари. И за овај стан, који је добила и КАКО га је добила. Она може да има озбиљне последице а свакако неће пријати ни њој ни том Игњи, као и другима који су умешани у ову чорбу. То баш и хоћу да напишем у писамцету, за које вас молим парче хартије као и душевно разумевање, будући да видим да сте осећајни.

А сусетка ми вели:

-Није лепо да стварам интригу. Не заборавите да смо ми пре свега људи, а после све друго.

Наилазећи на неразумевање код ове жене, кажем јој:

-Ви сте, госпођо, у црнини и сигурно сте јако ожалашћени па је зато штитите иако је не познајете. Али, као човека, треба да вас повређују овакве нискости, које вам износим, као и да имате разумевање и за другог. А још носите и наочаре - правите се важни. Ево вам ваша оловка - то је све жалосно!

Овакав развој догађаја ми удари на срце и изазва код мене нервни стрес. Позвасмо хитну помоћ, која мало задоцни и затеже ме у такозваном полусвесном стању. Лекар ми препоручи лежање и никакво нервирање или трчање лево-десно. Тако сам морао да лежим у кући, без било каквих вести о Добри.

Да сам био здрав не бих допустио да ме малтретира до овог степена.

А што се тиче бораца и станова за борце, то ћемо да видимо. А она креатура у црнини! Када је Добра очерупа, мислиће другачије. Па онда нека се пренемаже.

MEMBERS OF BALKAN SATIRICS' ASSOCIATION

Satiric Foundation - Sofia, Bulgaria
Starshel Weekly - Sofia, Bulgaria
House of Humor and Satire - GABROVO, Bulgaria
Alchak Magazine - Sarajevo, Bosnia
Osten Magazine - Skopje, Macedonia
Association of the authors of caricatures - Podgoritz, Montenegro
Journal "Satinicon" - Bucurest, Romania
Oshishani Jez Magazine - Belgrade, Serbia
Danga Magazine - Belgrade, Serbia
Club "Zlatna kätziga" - Krushevat, Serbia
Museum of the Caricature - Istanbul, Turkey
To Pontiki Magazine - Athenes, Greece

„Стршелови“ вицеви

На малом, белом облачићу на небу, седе двојица покојника. Један од њих се кикоће:

-Зашто се церекаш?

-Гледам оне будале доле, још ме оперишу!

*

Пацијент се полако повраћа из анестезије. Изнад њега се наднесе човек у белом.

-Докторе - пита пацијент, - Како је прошла операција?

-Добро, - одговара човек у белом. - Само ја нисам доктор.

-А, ко сте?

-Свети Петар...

*

-Имам за тебе једну лошу и једну добру новост - каже жена мужу. - Разводим се од тебе и удајем се за суседа.

-А која је лоша новост?

*

Жена се пола сата врти у кревету:

-Ох, Ђиро, не могу више! Са јорганом ми је топло, а са ђебетом ми је хладно.

-Па, покриј се и једним и другим па ће се неутралисати!

*

-Господине капетане, ручка ће бити довољно само за половину чете.

-Онда ћемо ручати после јуриша!

*

-Мој муж ми много помаже у кућним пословима. Јуче је, на пример, откинуо лист са зидног календара.

ПИЛЕ У ГЛИНЕНОЈ ШЕРПЕЊИ

Улазим пре неки дан са целом пензијом у ресторан „Златно пиле“ и поручујем топлу пилећу чорбу. Келнер ми сервира велику глинену ћасу, још из бабиног времена. Бућкам кашиком два-три пута, али унутра нема ништа. Покушавам да пронађем нешто што личи на парченце пилета али ми ни наочаре у томе не помажу. Зовем поново келнера:

-Извините, да ли би ми рекли шта је ово у ћаси?

-Како, бре - шта је? Пилећа чорба! - одсече он нервозно.

-Али у чорби нема ништа, мој прикане...

-А шта би ти хтео да има за три марке, а? - подиже тон келнер.

-Али, да барем има једна мала мрвица. Тек да се заварам - огдоварам му са осећањем кривице.

-Ако хоћеш једну мрвицу, онда поручи пиле у црепуљи! - одговара ми он строго.

После једно сат и четврт доноси ми пиле у великој глиненој турској црепуљи, из какве није јео чак ни лидер турске мањине у парламенту, вођа ДПС, Ахмед Доган. Узимам виљушку, али већ од прве налетех на кост. Зграбио сам црепуљу са пилетом и одох право код куvara.

-Мајсторе! - вичем кроз шубер. - Чини ми се много коштуњава порција...

-Таква ти је срећа, пензијо! Допало ти је коштуњаво пиле. Товљено је патриотским обећањима за време косовске кризе, - смеје се ова будала.

-Па и тежина порције, чини ми се да није у реду - продужавам да излажем чињенице.

-Каква тежина, бре? - жацну се мајстор. - Дај га овамо на кантар!

Узима пиле са глинеом шерпењом, а стрелица на ваги показује 520 грама.

-Јеси видео! Чак има више двадесет грама! - тријумфује он.

-Да, али заједноса турском грнчаријом! - прецизирам ја.

-Па онда узми пиле на жару! Хрсково, запечено, масно и дебело! - виче изнутра кувар.

Несмедох да користим његов савет. За цело пиле неће ми дотећи комплетна пензија, а шта ли би тек рекли гостујући европски емисари, када сазнају чиме се храни бугарски пензионер у овој кризи?

Спас МИХАИЛОВ-ВУТЕВ
(с бугарског Милош Тасић)

Карикатура: Миодраг ВЕЛИЧКОВИЋ

ИНСЕКТИЦИДНА БАСНА

КАКО СУ ИЗУМРЛИ НАЈСТАРИЈИ МРАВИ

У Балканском Мравињаку живели су бели мрави, њима су владали црвени и црни мрави. Плави мрави су хтели да предводе беле мраве против црних и црвених, али су били несложни и слаби. Многи плави мрави су били, у ствари, црвени само их је краљ црвено-црних префарбао у плаво.

Када је краљица црвених мрва почела да доводи из Азијског Мравињака жуте мраве, настао је велики лом у главама белих мрва. Плави су оптуживали краљицу црвених да хоће да промени етнички састав мравињака како би лакше владала, јер се жути мравима заиста лакше влада. Али, жути мрави се нису мешали у свађе црвених, црних, плавих и белих. Они су само радили као жути мрави и трговали. Никога нису дирали. Бели мрави су и даље најевали као жути.

Онда су, временом, жути мрави преплавили Балкански Мравињак, и било их је као жутих мрва. Беле мраве је ионако захватила бела куга, па их је било све мање.

Црвени и црни мрави су стално плашили беле и жуте мраве како их највећа опасност вреба од Алијансе Мравоједа. Жути мравима су коначно дојадиле препирке црвених, црних, плавих и белих, па су прогласили Балкански Мравињак енклавом Азијског, јер их је било много више.

А онда су дошли мравоједа и појели мраве свих боја.

На крају је дошао медвед и појео све мравоједе

На крају крајева, дошао је ловац из Свемира и побио све медведе.

Тако су нестали бели мрави, најстарији мрави на свету, а све остало је било колатерална штета.

ДРАГАН ОГЊАНОВИЋ

Овогодишњи добитник
Вишње награде

- Истина није на средини. И једни и други толико лажу да је и средина лаж.
- Нико нам не верује да живимо лоше. То нам је све добро које имамо.
- Хране има довољно, а за новац ћете морати некако да се снађете.
- Наши државни медији крију праве информације. Непријатељ може да их злоупотреби.
- Наша земља је пољопривредна. Народ сматрају стоком.
- Традиционално смо везани за гробља. Због добрих даћа одобравамо сваки рат.
- Не завлачите ми више руку у џеп. Постава се исцепала па можете свашта да ухватите.
- Пишем и афоризме о шумама и планинама. Наш народ је избеглички и герилски.
- И полиција је народ, мада се народ са тим се слаже.
- Сапутник ме је питао је ли слободно. Рекао сам му да јесте. Обојица знамо да није тако, али о томе не причамо.
- Не окрећите леђа народу. Може свашта да му падне на памет.
- Ја сам конзервативац. Доста ми је хлеба и воде, желим конзерве као пре вас.
- За једне злочинац, за друге херој. Свету се не може угодити.

СТАРА ГРАДСКА ПЕСМА

Карикатура: Ранко ГУЗИНА

Чија сте ви, Марице, кад стално седите тако крај машине и шијете? Ничија, господине. Не могу рећи да јесам кад нисам. Била сам од једног марве ал сад сам ничија.

Извините, а чији сте то били? Од једног марве, Стевана Дудаша. Не могу рећи да није кад јесте... Ми смо, господине, ја и тај Стеван, сматрали да отворимо снајдеррај. Ја више нисам могла бити швалерка, стално сам плакала. И он је казао да више нећу бити швалерка, као да ћемо отворити ту радњу. Добро. Е, ал кад смо бии у Петроварадину на оном зиду, он мени каже - да ја тебе бацам у Дунав. А ја кажем - баци ме. А он каже - и бацићу те. А ја кажем - и баци, само мораш рећи зашто ћеш ме бацити. Он каже - из две ствари. Прва ствар, ја сам комуништа, могу ме уфатити и убити, зашто ти да живиш. А ја кажем - у реду, бићу и ја комуништа, нек убију и мене па у реду. И тако ми одемо са тог зида.

Другог дана дође он, да би био марва, и каже - ако ћеш бити комуништа, мораш сашити црвену заставу, сваки комуништа има црвену заставу. А ја кажем -

добро, сашићу је, а је л' имаш ти? Он каже да је имао и да је изгубио. Добро, сашићу две заставе ал да кажеш која је била друга ствар кад си ме хтео бацити у Дунав. Он нешто врда. Добро, врдај. И ја сашијем једну, и још једну за њега.

Онда он каже дао да ћемо пољубити те заставе и да ћемо се заклети да, ако уфате или убију мене или њега, да ћемо се убити. Као да су такви комуништи. Добро. Међутим, један дан долази један тришлер и каже - уфатили су Стевана. Па где је? У затвору, каже тај тришлер. Сад га печу и муче. И као да ми је поручио да се убијем јер сам се заклела.

И за тог марву, господине, ја уфатим нож и исечем жилу. И однесу ме, да не знам ни сама где сам била два месеца. Кад ме прошло, дођем кући а боље да сам умрла.

Дођем кући, господине, и видим да тог марву нису испекли већ да је однео из куће све, и новаца што сам имала за радњу.

Онда ја одем питати где су комунисти. Питам где су а они кажу - ту су. А је л' ту и Стеван? Сви су ту. Уђем ја унутра а то је

била полиција. Свеједно. Је л' ту Стеван? Није. А је л' био? Није ни био. Нисте га ни пекли? Још нисмо.

Добро. Мислила сам тражити тог тришлера ал није један тришлер. Одем опет у полицију. Јесте л' чули за комуништу Стевана Дудаша? Исус је био комуништа, кажу, а тај твој Стеван је лопов и марва, крао је црквено звоно у Футогу. То је тај, кажем, што га нисте испекли, секла сам жилу због њега. Њега ћемо барити, такав је пропис, казу. Новце ми нису дали а да л' су њега барили ил нису, то не знам.

...Онда дођу тако један господин официр, као ви, као да ће ме питати - чија сам. Та чија сам - ничија. Морате бити нечија. Морам, ал ето нисам. Добро, каже он, купићу вам ташну. Не марим. Ал да будете моја. Не марим ни за то. После дође и други, као да ће ми и он купити ташну. Та имам већ три ташне, не морате, господине, нисам ја ваша жена. Ал они купе.

Ето, господине, шта да вам кажем - чија сам, чија нисам била а опет сам ничија. Ако оћете, водите ме вашој кући, ваша сам...

Н О С О Р О Г

ЧАСОПИС ЗА САТИРУ, ХУМОР И КАРИКАТУРУ • БАЊА ЛУКА, V 2000 • БРОЈ 1 • ГОДИНА I

Рјешење правоснажно 2.3.2000.год.

ОСНОВНИ СУД У БАЊА ЛУЦИ
БРОЈ : Рг-10/00
Дана, 3.2.2000.год.

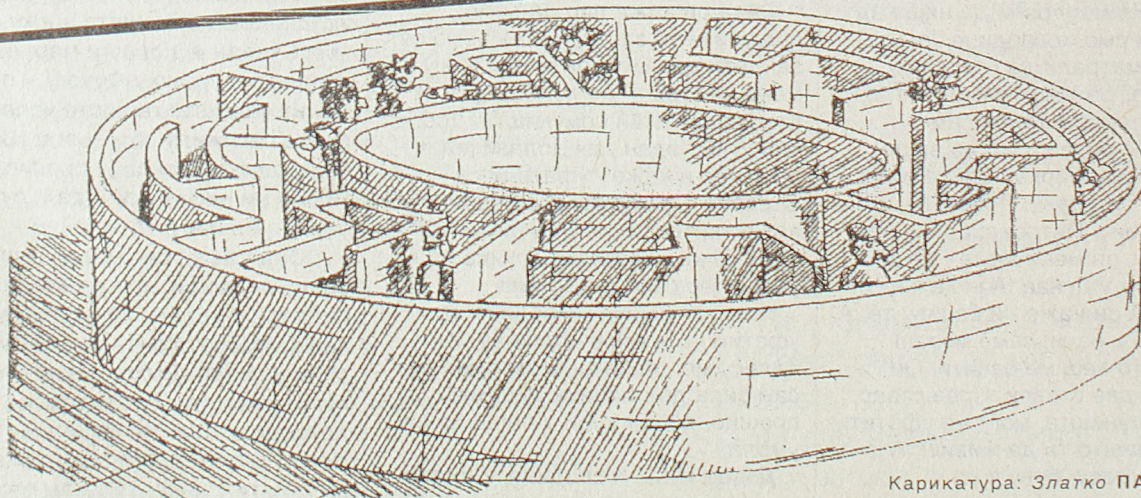
Основни суд у Бања Луци у вијећу састављеном од судија Вукашина Бошковића као председника вијећа, Мирјане Раосављевић и Ђорђа Стојковића као чланова вијећа, одлучујући о захтјеву УДРУЖЕЊА ЉУБИТЕЉА ХУМОРА, САТИРЕ И КАРИКАТУРЕ "ТАЛЕ" из Бања Луке, за упис у јединствени регистар удружења грађана, на сједници вијећа одржаној дана 3.2.2000.године донио је слиједиће

Р Ј Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ упис у јединствени регистар удружења грађана код овог суда УДРУЖЕЊА ЉУБИТЕЉА ХУМОРА, САТИРЕ И КАРИКАТУРЕ "ТАЛЕ" са сједиштем у Бања Луци, ул. Цара Душана бр.4, са својством грађанско правног лица и правом дјеловања на подручју Републике Српске.
Упис у регистар удружења извршит ће се под бројем Рг-10/00 са основним циљевима и задацима:

- подржавање и популарисање квалитетног хумора, сатире, карикатуре и илустрације,
- окупање квалитетних хумориста, сатиричара и карикатуриста око заједничких пројеката
- представљање јавности квалитетног хумора, сатире и карикатуре,
- да организује књижевне вечери, хумора и сатире,
- да организује наступе истакнутих хумориста и сатиричара,
- да организује извођење монодрама, кабарета и већих представа хумористичко-сатиричног и сличног карактера,
- да организује појединачне и групне изложбе карикатуриста и илустратора,
- да представља радове истакнутих ствараоца у области хумора, сатире и карикатуре
- да организује фестивал хумора и сатире,
- да организује годишње изложбе карикатуре и илустрације,
- да установи награде Удружења које се додјелују истакнутим и заслужним појединцима и групама за стваралаштво у области хумора, сатире и карикатуре или неки други допринос развоју умјетничких праваца,
- да о својој дјелатности и о збивању на подручју хумора, сатире и карикатуре обавјештава јавност, повремено, путем штампаних издања Удружења, билтена, часописа, албума, карикатура, памфлетских брошура, књига и сл....

БОЉЕ ДО
САТИРЕ
ПРЕКО
ВЛАСТИ,
НЕГО ДО
ВЛАСТИ
ПРЕКО
САТИРЕ

Карикатура: Златко ПАВЛОВИЋ

ОСНИВАЧ: Удружење новинара Србије. ИЗДАВАЧ: ИП Ошишани јеж. Уређује уреднички колегијум.

Директор и главни и одговорни уредник: МИЛОВАН ВРЖИНА.

Редакција и администрација: 11000 Београд, Ресавска (Генерала Жданова) 28/IV Телефон и телефакс: 011 3232423; 011 3232211.

E-mail: jez@jez.co.yu JEЖ НА ИНТЕРНЕТУ: www.jez.co.yu

Жиро рачуни: 40803-603-2-2035886 (БЕОБАНКА); 40803-603-5-3035886 (ПРВА ПРЕДУЗЕТНИЧКА БАНКА)

Девизни рачун: 40801-620-6-71800779038900

Ликовно-графичка продукција: Горан Ратковић, Драган Русалић; Штампана: МРЉЕШ Кнеза Милоша 9, 11000 Београд

A
D
N
I
K
I
K

tm

ГРАДЊА ЗА ТРЕЋИ МИЛЕНИЈУМ

o s n o v a n a 1 8 6 6

POKRIVAMO SRBIJU...

Radio signalom GSM mreže Mobilne Telefonije Srbije, do sada su pokrivena sva veća naselja u Srbiji, glavni putni pravci, kao i mnoga manja naselja duž puteva. Naše bazne stanice su najnovije generacije, većeg kapaciteta saobraćaja, i ono što je pokriveno, zaista je pokriveno.

Telekom Srbija

Mobilna
Telefonija
Srbije

Beograd, Makedonska 2, Bulevar Umetnosti 16, Višnjićeva 10; Niš, Tržni centar Kalča, lok. B / I 43; Novi Sad, Vase Stajića 22b lok. 2P1; Subotica, "Telekom" Prvomajska 2-4; Kragujevac, Cara Lazara 10; Kraljevo, Cara Lazara 38, Tržni centar Skala; Užice, Trg Svetog Save 1